

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

27. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

6. ČERVENCE 2008

Z obsahu:

Svatý Isidor Sevillský

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

18. června 2008

- strana 2 -

Příběh rytíře Toníka

Luiza Łuniewska

- strana 4 -

Slavorum Apostoli

V předvečer svátku
svatých věrozvěstů Cyrila
a Metoděje otiskujeme
část encykliky Jana
Pavla II., věnované právě
těmto světcům.

- strana 6 -

Služebník Boží

Antonín Cyril Stojan

(1851-1923)

apoštol křesťanské lásky

a jednoty církve

- strana 7 -

Spoluvykupitelé

Antonio Rudoni

- strana 8 -

Tvář plačícího Krista

Andrzej Trojanowski TChr

- strana 9 -

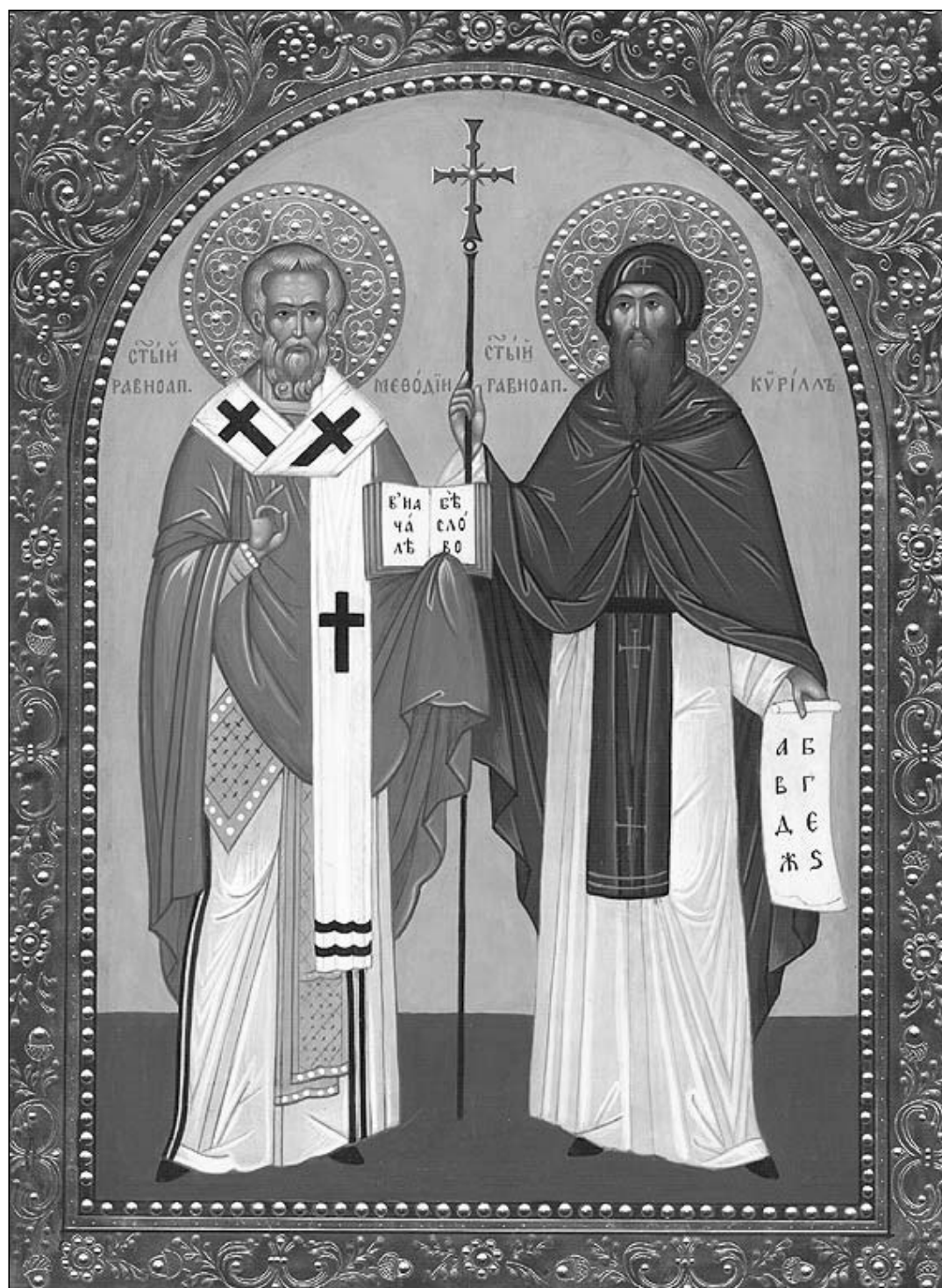
„Zamiloval se v ní,
a proto je krásná“

Bernhard Springer

- strana 10 -

Eucharistický život podle
příkladu svatých (7)

- strana 11 -

Editorial

Pánova vroucí děkovaná modlitba za dary, které Otec skrývá před moudrymi a uděluje maličkým, je současně závažným poučením pro všechny jeho učedníky všech časů. Upozorňuje nás na významnou charakteristiku pravé moudrosti: ona si jako zcela nevyhnutelnou podmínku stanoví, že bude přebývat pouze u „maličkových“. Ona totiž nesnese, aby jí za svou pokládal kdokoliv kromě věčné a svrchované Moudrosti, která ji propůjčuje svým vyvoleným. Jen k tomu, kdo smýšlí jako „maličký“, může vstoupit bez obav, že by se pak pyšnil tím, co není jeho.

Z pohledu na současný svět je zcela jasné, že si nepočínáme nijak moudře, ačkoliv nám naše domnělá „chytrost“ nadmíru stoupá do hlavy. Díváme se blahosklonně na naše zaostalé předky a pochvalujeme si svůj pokrok, jako by spolu s našimi technickými vymoženostmi, kterými jsme ověšeni, vzrostla i naše lidská moudrost a vyspělost. Umělý svět technického pokroku je ve skutečnosti zcela nahodilý, vratký a velmi zranitelný a člověka samotného nijak nezdokonaluje, spíše naopak. Může se nám jednoho dne z té či oné příčiny zcela zhroutit doslova před našima očima a my zůstaneme stát uprostřed světa a přírody s holýma rukama a nebudeme si vědět rady s věcmi, se kterými naši dávní předkové, technicky zcela nevybaveni, neměli problémy. Negramotný domorodec se uprostřed pralesa bez GPS, bez mobilu a dalekohledu orientuje daleko lépe a bezpečněji než my. Je totiž vybaven bystrými a stále cvičenými smysly a navíc moudrou, generacemi ověřenou zkušeností, která daleko překračuje naši domnělou chytrost. V konkurenci s ním bychom rozhodně neobstáli. Věnujeme mnoho času a mnoho prostředků, abychom se zařídili co nej pohodlněji, ale na to, aby v nás dozrála obdivuhodná moudrost, jaká

se nám zachovala z pradávne minulosti, se nám ani nedostává času.

To, že se lidská namyšlenost naprosto nesnáší s opravdovou moudrostí, poznáváme z absurdního závěru, ke kterému dospěla, když postavila do protikladu vědu a víru, rozum a náboženství. Moderní společnost se pokládá za tak vzdělanou a vyspělou, že už odmítá uznat nad sebou jakoukoliv vyšší autoritu. A toto své sebevědomí začala v rámci globalizace doslova zbožňovat, uzákonovat, aby mohla definitivně zaujmout postavení svrchovaného arbitra dobra a zla, života i smrti. Namyšlení novináři vstupují v roli vševědoucích a vytvářejí falešné vědomí polovzdělanců, kteří se cítí být odborníky ve všech otázkách. Takové mentalitě nás ovšem vytrvale učila už „rodná strana“, která se domnívala, že se na věčné časy zmocnila vši moudrosti, a pozvedala sebevědomí mas lacinými polopravdami podřízenými ideologickým principům. Patriarchové marxismu-leninismu mohou být dnes svrchovaně spokojeni s tím, jak se jejich ideologie a mentalita a zvrácené zásady prosadily a zabydly i v myšlení nejvyspělejších zemí, kde by se cestou „třídní revoluce“ nikdy neprosadily.

Jak je to možné, že se toto bláhové sebevědomí v lidech tak povážlivě rozmohlo a ovládlo lidské myšlení? Jsou to ony „ruské bludy“, které se přesně podle předpovědi rozšířily po celém světě, protože „moudří“ a „chytří“ nedbali na to, co bylo řečeno maličkým. Kdopak by dal na slova chudých pasáček! Že by se Fatimská Panna dopustila omylu, když se nezjevila mocným a moudrým, ale maličkým a prostým? Ale Ona se nezjevila moudrým a mocným právě proto, že nebyli dost „maličci“, ale měli možnost se jimi stát, kdyby pokorně přijali od maličkových prostou Boží moudrost. V tom je

Pokračování na str. 13

Svatý Isidor Sevillský

Dnes chci hovořit o svatém Isidorovi, mladším bratru Leandera, biskupa v Seville, a velkém příteli papeže Řehoře Velikého. Tento profil je důležitý, protože dovoluje, abychom si zpřítomnili kulturní a duchovní souvislosti, které jsou nezbytné pro pochopení Isidorovy osobnosti. On totiž Leanderovi, osobě velmi náročné, pilné a přísné, mnoho vděčí za to, že vytvořil kolem mladšího bratra rodinné prostředí vyznačující se asketickými nároky vhodnými pro budoucího mnicha a pracovním rytmem, jaký vyžaduje vážná oddanost studiu. Mimoto Leander se postaral, aby připravil všechno potřebné pro způsob, jak čelit momentální politicko-sociální situaci: v oněch deseti letech totiž Vizigóti, barbari a ariáni, vtrhli na Iberský poloostrov a ovládli teritoria patřící k Římskému impériu. Bylo nutné získat je pro římskou kulturu a katolicismus. Leanderův a Isidorův dům byl vybaven dosti velkou knihovnou, bohatou na klasická díla jak pohanská, tak křesťanská. Isidor, kterého přitahovaly jak jedny, tak druhé, byl vychováván pod odpovědným dohledem staršího bratra k větší kázni v oddanosti studiu, které dokáže správně rozlišovat.

Všestranně vzdělaný a věrný víře

V sevillském biskupství panovala klidná a otevřená atmosféra. Můžeme to poznat z Isidorových kulturních a duchovních zájmů, tak jak se projevují v jeho dílech, která obsahují encyklopedickou znalost klasické pohanské kultury prohloubenou znalostí kultury křesťanské. Tím je možno vysvětlit eklekticismus, charakteristický pro Isidorovu literární činnost, která sahá s krajní snadností od Martialise k Augustinovi, od Cicerona k Řehoři Velikému. Vnitřní boj, který

musel podstoupit mladý Isidor, který se stal Leanderovým nástupcem na biskupské stoli v Seville roku 599, nebyl opravdu lehký. Snad je to právě důsledek tohoto vytrvalého zápasu se sebou samým, že při četbě děl autora, pokládaného za posledního ze starověkých křesťanských Otců, máme dojem krajního voluntarismu. Několik let po jeho smrti, která přišla v roce 636, to definoval Toledský koncil: „Skvělý učitel naší epochy a sláva katolické církve.“

Dilema kontempace a aktivity

Isidor byl nepochybně člověk výrazných dialektických protikladů. Také ve svém osobním životě prožíval stále vnitřní konflikt, velmi podobný tomu, který zažil již Řehoř Veliký a svatý Augustin, mezi touhou po samotě, kde by se oddával výlučně rozjímání o Božím slovu, a potřebou lásky vůči bratřím, jejichž spásou se jako biskup cítil pověřen. Napsal např. na adresu církevních autorit: „Kdo má v Církvi odpovědnost (vir ecclesiasticus), musí se na jedné straně nechat ukřižovat světu umrtvováním těla a na druhé straně přijímat rozhodnutí v církevním řádu, která vycházejí z Boží vůle, aby se vládě podřizoval s pokorou, i když se mu do toho nechce“ (Sententiarum liber III, 33, 1: PL 83, sl. 705 B). O jeden paragraf níže připojuje: „Mužové Boží (sancti viri) netouží totiž věnovat se věcem světským a naříkají, když kvůli službě Božímu záměru jsou pověřeni určitou odpovědností. ... dělají všechno, aby se jí vyhnuli, ale přijímají to, před čím by měli prchat, a dělají to, čemu by se měli chtít vyhýbat. Vstupují totiž do tajemství srdce a tam uvnitř se snaží pochopit, co vyžaduje tajemná Boží vůle. A když si uvědomí, že je nutné se podřídít

Pokračování na str. 12

Nejvyšší učitel i vzor

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Učte se od mne, neboť jsem tichý
a pokorného srdce.*

Zalistuj v Matoušově evangeliu. Ten krátký úryvek, který slyšíš v dnešním třetím čtení, navazuje na významných předchozích pět veršů. Pán v nich vyčítá izraelským městům, že nepřijala jeho výzvu k pokání, ačkoliv byla svědky jeho zázraků. Vrať se tak do Ježíšovy školy. Učenlivým posluchačům se dnes dostane nejen poučení, ale i velkého povzbuzení.

Uvaž, jak to musí být pro Pána sklíčující, když po tolikerém projevu slitovnosti a dobroty musí vyslovit odsuzující „Běda!“ Jak je možné, že se v jedné osobě spojuje milosrdenství s takovou přísností? Ježíšovo rozhořčení vyvolala skutečnost, že tito lidé **odmítají jeho milosrdenství**. Ve svém pyšném sebevědomí se domnívají, že ho nepotřebují. Domýšlivá závrať je vynáší až k nebi, ale Pán je napomíná: *Klesnete až do pekla*.

Prokletí pýchy je v tom, že plodí tragické sebeklamy, je uzavřena do sebe a stává se stále více hluchá k jakémukoliv napomenutí a varování. Takoví *moudří a chytrí* se pokládají za zcela soběstačné. Jsou si příliš jisti sami sebou, než aby věnovali pozornost prorockým znamením a výzvám k upřímnému pokání. Nedomnívej se proto, že Ježíšovo – Běda se týká jen oněch galilejských měst. Je aktuální stále a všude. Neuplatnilo se ve velkém v minulém století? Není vyloučeno, že patří i tobě. Nepocituješ sklon ve jménu lidské *moudrosti a chytrosti* přehlížet či dokonce odmítat mimořádné projevy Boží milosti a přítomnosti a spolu s tím i výzvu k radikálnímu obrácení a opravdovému pokání?

Odlož alespoň na chvíli všechnu svou sebejistotu, všechny *své* důvody, na kterých si zakládáš jako *na moudrých a chytrých*, a otevři se zcela upřímně Ježíšovu slovu. Jeho Srdce, které se před chvílí rozhorlilo na rozumáře, nachází naopak obdivuhodné zalíbení v těch, kteří smýšlejí právě opačně. Jeho radost z takových prostých srdcí je tak veliká, že za ně slavnostně a veřejně děkuje svému nebeskému Otci. Pán nebe a země dává své poznání nikoliv *chytrým a moudrým*. Oni by totiž jeho dar pokládali za svou

vlastní moudrost. Otec se raději obrací a zjevuje *maličkým* a prostým. *Ano, tak se mu zalíbilo*. Oni umějí být vděčně vnímaví k jeho hlasu, umějí ocenit jeho čas a znamení, rozpoznávají jeho vnuknutí a napomenutí. A právě takovým duším dává i Ježíš poznat svého nebeského Otce. Netoužíš stát se raději jedním z těch, za které Ježíš tak vroucně velebí Otce?

Využij Ježíšova radostného rozpoložení a jdi mu upřímně předložit stav své duše. Nemusíš se bát. On ví, že stát se *maličkým* je pro tebe obtížné. On ví, jak se *lopotíš se svým vlastním břemenem*. Ale není nikoho jiného, u koho bys mohl najít *skutečnou pomoc a odpočinutí*.

Ulehčením a odpočinkem je totiž pro tebe sám Ježíš. To, co ti dnes nabízí, je jeho vlastní cesta. On sám na sobě vyzkoušel ten obtížný úkol stát se *maličkým*. Jeho obávané *jho* neponeseš nikdy sám. On je nese před tebou i s tebou a nebude tě nesnesitelně tížit ani tlačit, pokud je poneseš tak radostně a ochotně, jak je nese On.

Pros Ježíše, aby ti pomohl překonat strach z pokory a prostoty. To nejsou vlastnosti, které křiví, deformují nebo ušlapávají člověka. To, co ho deformuje, je právě pýcha, často skrytá a nepřiznaná. Pýcha zavádí do světa nepravdy a klamu, nedopřává nikdy klidu a odpočinutí. Do skutečné reality tě uvede pokora a prostota. Teprve v takovém stavu skutečné pravdy můžeš prožívat radostnou důvěru a bezpečnou svobodu, ona tě vrací do Otcovy náruče, která *netlačí ani netíží*. Když Ježíš říká tato slova, mluví ze své vlastní osobní, stále prožívané zkušenosti: Bůh se mohl stát člověkem jen cestou pokory. Jeho pokora se snížila k tobě. Proto si za svou Matku vybral *nepatrnou služebnici*⁽¹⁾. Tebe pokora naopak pozvedá k Bohu, tak jako pozvedla ji. Není jiné základny, na které se může setkat člověk a Bůh, než pokora. Chápeš už, proč pravá velikost spočívá právě v tom stát se *maličkým*?

Až začneš s Ježíšem zakoušet jeho jho, až okusíš, jak sladké je ve skutečnosti jeho břemeno, pocítíš teprve neodolatelnou touhu celým svým životem radostně zpívat: *Budu tě oslavovat, můj Bože, Králi, budu velebit tvé jméno po všechny věky. Každý den tě budu velebit. Milosrdný a milostivý je Hospodin, shovívavý a plný lásky*.⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 1,48; ⁽²⁾ responsoriální žalm 144

Liturgická čtení

1. čtení – Zach 9,9-10

Toto pravi Hospodin:

„Hlasitě zajásej, síónská dcero, zaplesej, dcero jeruzalémská, hle, tvůj král k tobě přichází, je spravedlivý a přináší spásu, je pokorný a jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti.

Zničí válečné vozy z Efraima, válečné oře z Jeruzaléma, zlomen bude bitevní luk. Národům ohlásí pokoj, bude vládnout od moře k moři, od řeky (Eufratu) až do končin země.“

2. čtení – Řím 8,9.11-13

Bratři! Vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho.

A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který sídlí ve vás.

Nuže, bratři, nejsme vázáni povinnostmi k tělu, že bychom museli žít, jak chce tělo. Žijete-li totiž tak, jak chce tělo, musíte umřít; jestliže však s pomocí Ducha ničíte záludnosti těla, budete žít.

Evangelium – Mt 11,25-30

Ježíš se ujal slova a řekl:

„Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je *maličkým*; ano, Otče, tak se ti zalíbilo.

Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit.

Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“

Prázdniny v Urlech skončily předčasně. Maruška šla poprvé do školy, Toník do školky. Zalíbilo se mu tam a všichni si ho oblíbili. Pro jeho úsměv i fantazii, nespoutanou energii, šelmovský záblesk v oku i dobré srdce a dobré způsoby, jak se sluší na malého rytíře. Ale nejvíce si ho oblíbili pro všechny ty vlastnosti najednou.

Ale jednoho dne se opět Toník cítil hůř. Plakal. Večer se ocitl na pohotovosti ve varšavské nemocnici na ulici Działdovské. Dostal injekci a bolesti trochu polevily, ale v nemocnici se mu nelíbilo. Bylo to zde cizí a všechno tak divně a nepříjemně páchlo. „Ještě dobře, že jsme mohli být celý čas u něho,“ říká Dorota. Byla si vždy jista, že jejím dítětem se nic zlého stát nemůže. Katar, bolesti břicha, ale vážná nemoc – to ne.

A zdálo se, že to její přesvědčení zvítězilo. Toník se brzy zase cítil dobře. Vrátil se domů. Ale bohužel ne na dlouho. Záchvaty se opakovaly. Scénář byl stále stejný: bolesti břicha, nemocnice, vyšetřování, injekce, a výrok lékaře: „Počkáme, uvidíme, co mu je.“ „Na začátku jsme pokaždé syna přesvědčovali, že tentokrát v nemocnici nezůstane dlouho,“ říká matka. „Potom jsme už raději neříkali nic.“

A Toník se neptal. Jako rytíř před další výpravou balil své poklady. V plechové schránce v podobě londýnského autobusu choval dopisy, obrázky, drobné dárky od přátel. Bez nich nikdy neodjel. Začal si utrpení osvojovat, ale stal se také náročným pacientem: „Kam mě, sestro, píchnete? A nebude to bolet? Co se mnou budete dělat?“ Když byla odpověď vyčerpávající, sám s odvahou nastavil ruku.

Darovaná bolest

Za jeho zdraví se modlily jeho sestry, děti ve školce, jeho rodiče. Jen on sám, když si večer klekal k modlitbě, měl desítky jiných intencí. Takových zcela

Příběh rytíře Toníka

Nemělo se to stát, ale stalo se to. Během prázdnin Toník rozbolelo břicho. Nechtěl si hrát ani se sestrou Maruškou, ani mladší Růženkou. Ani na oblíbeného rytíře, ani na cestovatele. Ležel v postýlce a plakal. Ale již příští den se zase vypravil na břeh řeky Liwec. Ale on ani rodiče nemysleli na to, že Toník čeká nerovný boj. Protože koho by napadlo, že když pětiletého chlapce rozbolí břicho, že se jedná vlastně o útok rakoviny...

obyčejných i závažných. Protože rytíř Toník věděl, že na světě je mnoho věcí v takovém stavu, že je může změnit jen Bůh.

Toník v době své nemoci

V lednu stanovili lékaři diagnózu: taková banální věc – výrůstek slepého střeva. Bude nutná operace. Toník byl hodný. „Myslela jsem, že to bude už šťastný konec. Když syn ještě ležel v narkóze na operačním sále, seděla jsem u něho a děkovala Pánu. Opakovala jsem mu, že bych už více nesnesla,“ říká Dorota.

Ale musela snést, protože to všechno byl teprve začátek. Po svátcích se záchvaty vrátily. Byly ještě častější a ještě dramatictější. Stále více dní strávených v nemocnici. Biopsie, gast-

roskopie, kolonoskopie, ... desítky trubic zapuštěných hluboko do malého tělíčka při hledání nové diagnózy. Všechno stále více bolestivé.

„Proč musím být v nemocnici? Proč jsem nemocný?“ – ptal se Toník. „**Hochu, kdyby se na tebe podíval Pán Ježíš a řekl ti, abys mu pomohl nést jeho kříž, co bys mu odpověděl?**“ – vysvětlovala mu maminka. „**Že ano.**“ „**Vidíš, on se právě na tebe podíval.**“

Utrpení blízkých i své problémy odnesla Dorota do zpovědnic. „**Až jednoho dne se mě zpovědník zeptal, zda by mohl chlapce navštívit,**“ vzpomíná maminka. Ta návštěva chlapce velice změnila. „**Kněz mi řekl, že mám každou bolest darovat Pánu Ježíši,**“ vysvětloval potom rodičům. „**Dal mi křížek.**“

Malý křížek, pevně sevřený v pěsti, putoval s chlapcem do dalších ordinací. **Toník líbal křížek a opakoval: „Ježíši, důvěřuji ti!“** Zpočátku to šokovalo rodiče – Dorotu a Šebestiána. Protože i hluboce věřící člověk často váhá před gesty, která

se pojí s náboženskou exaltací. „Ale ta dětská víra byla jako živel. Rychle jsme porozuměli, co se za tím děje.“

Slepá medicína

Dorota i Šebestián se snaží nemyslet na to, co by bylo, kdyby. Poslední diagnózu vyřeší tomografie. Po vyšetření nechala Dorota chlapce, který běžel sám na pokoj. Ona si šla koupit kávu, protože již tři bezesné noci ji silně poznamenaly. Když čekala u výtahu, doběhl ji lékař: „Je to novotvar!“

Nemocnice na Litevské ulici je jiná. To není gastrologie, odkud děti odcházejí po několika dnech. Na onkologii je smrt častým hostem. Ta se neohlíží na lékařské diagnózy. Vybírá si děti, které jsou kvetoucí, dovoluje přežít těm, které už neměly šanci.

V břišní dutině chlapce zjistili lékaři opouzdřený nádor. „Dobře, že ještě nepropukla leukémie,“ utěšovali lékaři. „Zahájíme chemoterapii.“ Na rytíře Toníka to bylo příliš. Vypadaly mu vlasy, břicho ho bolelo, stále zvracel. Stále více bylo utrpení, které je možno darovat Pánu Ježíši. Ošetřovatel se rozčiloval, že Toník stále líbá křížek, na kterém přece může být tolik bakterií! Po každém políbení se ho snažil dezinfikovat. A Toník se cítil tak zle, že by ho bylo třeba dezinfikovat ustavičně. A nakonec tu byl opět červen, kdy se jezdí do Uri.

„A maminko, co mi vlastně je?“ – zeptal se. Dorota mu vysvětlila, že on i další děti na oddělení trpí rakovinou. Že je to vážná nemoc, na kterou někteří lidé umírají. To Toník věděl, protože pacienti s rakovinou se zabývala jeho babička Tereza, která byla lékařkou v hospici, a teta Věra, která sama měla rakovinu. „Neřekla bych ti to, kdybych neměla absolutní jistotu, že budeš zase zdravý.“ „A já umřu?“ – dotazuje se Toník. „Všichni umřeme, já, tatínek, ty. Ale jen Pán Bůh ví, v jakém pořadí.“

Toník (uprostřed) se svými rodiči a sourozenci

Svěřuji ti tohoto tvora

P. Pio vypravuje: „18. ledna 1905 kolem 23. hodiny byl jsem s bratrem Anastázem v kostele, když jsem se náhle ocitl v občanském domě, kde otec ležel na smrtelné posteli a současně se narodilo dítě. Zjevila se mi Panna Maria a řekla mi: – Svěřuji ti toto dítě. Je to vzácný drahokam v neobroušeném stavu. Opracuj ho, očisti ho a učiň ho zářícím, jak jen možno, protože jednoho dne bych se jím chtěla ozdobit. Nepochybuji o tom, ona přijde k tobě, ale nejdříve se s ní setkáš v bazilice Svatého Petra.“

Další průběh tohoto příběhu je udivující: Giovanna Rizzani, u jejíhož zrození byl P. Pio přítomen 18. ledna 1905, přišla jednoho odpoledne v roce 1922 do baziliky Svatého Petra a zpovídala se u kapucína, kterého neznala a který jí poradil, aby zašla do San Giovanni Rotonda. Když tam přišla, byla velice překvapena, když poznala v P. Piovi kapucína, který ji v Římě zpovídal. Ještě více byla překvapena, když jí P. Pio prozradil, že byl u jejího narození a přesně jí popsal její byt, kde se narodila. Giovanna Rizzani vstoupila do třetího řádu sv. Františka a stala se duchovní dcerou P. Pia.

Minuta s Marií

Kruh modliteb

Kněz Jan přicházel pravidelně. Připravil Toníka na první svatě přijímání. „Je dostatečně vyspělý, aby mohl předčasně přistoupit k svatému přijímání.“ Pustili ho na propustku mezi první a druhou chemoterapií, kdy už není třeba brát léky, ale odolnost ještě neklesla natolik, že by ho zbavila všech sil.

Byl to veliký zážitek. Školní kaple v Palenici, kam chodil Toník do školky a Maruška do základní školy. Rodina, přátelé, dárcy... Od té chvíle bude Toník pravidelně chodit ke svatě zpovědi a k svatému přijímání. I tehdy, kdy už nebude mít sílu pokleknout. Před smrtí obdrží ještě biřmování. Už není obyčejný rytíř Toník. „**Jsem Rytířem Pána Ježíše,**“ opakuje každému.

Mezitím novotvar zcela ignoroval všechnu terapii. Znovu nemocniční trápení. Operace. Toník zůstal sám. Ve varšavském Institutu matky a dítěte rodiče na noc nepouštějí. Pláče ve svém osamocení. Dorota na ty slzy nezapomene, i když je neviděla. Bude na ně pamatovat, až bude muset udělat poslední rozhodnutí, že Toník zemře doma.

Bohužel ukazuje se, že buňky novotvaru jsou živé. Nádor porušený skalpelem roste závratnou rychlostí. Za zdraví dítěte neprosí už jen rodina. Kruh prosebníků se stále více rozrůstá. Farnost, přátelé, Opus Dei, dávní známí ze skautu. Každý den přicházejí esemesky: „Mše svatá za Toníka“, „Setkáme se v modlitbě.“ Dorota, která byla vždy tak zdrženlivá, neváhá prosit cizí lidi. Vysedá z taxíku a před placením říká taxikáři: „Můj chlapec umírá na rakovinu. Můžete se ze něho pomodlit?“ Když vychází z obchodu, prosí o totéž prodavačku. „Zpočátku jsem se ostýchala, ale pak jsem si řekla: Ta prosba přece nikoho neuráží, ani nevěřícího. A možná, že Toníkovi pomůže. Možná, že se pomodlí někdo, kdo už to dávno neudělal. Skrže utrpení mé-

ho syna se vrátí k Bohu,“ vysvětluje. Brzy se za Toníka modlí lidé, kteří neznají ani jeho, ani jeho rodiče.

„To jsou vagony modliteb, nákladáky modliteb! Pán Bůh to nemůže ignorovat,“ vzrušuje se Toníkova teta. „Musí je vyslyšet!“ Dorota jen kývá hlavou. Ne protestuje, není v ní vzdor. Začíná chápat, že všechno je napsáno někde za ní. „Nesmíme to zaměňovat se ztrátou naděje, protože naděje trvá až do konce, v hospici, v posledních hodinách, dokonce i tehdy, kdy moje dítě naposled vydechlo,“ říká. „Ale v určitém okamžiku se objevilo vědomí, že nás možná Pán vystavuje zkoušce a že musíme doprovodit Toníka až na konec jeho pozemského života.“

Vagony proseb

Rytíř Toník se cítí tu lépe, tu hůře. Když má sílu, běhá po celém oddělení jako živá jiskřička. Střílí z luku. Když se cítí hůře, prohlíží si knížky. Prosí dospělé, aby mu je četli. Rychle vyžrává. Klade otázky: o umírání, o věčném životě, o utrpení. Dorota a Šebestián vědí, že odpovědi musí být perfektní: pravdivé a srozumitelné i pro šestiletého chlapce. Není tu místo na vytáčky, příležitost už se nemusí opakovat.

stačí změřit krejčovským měrem obvod bříška.

„**Maminko, tatínku, já se nebojím umřít. Já se jenom bojím, že budete plakat,**“ říká chlapec. Profesor sděluje rodičům, že konec nastane brzy. Když nádor způsobí neprůchodnost střev, není už chlapci pomoci. Rodiče přivádějí do nemocnice Marušku, Růženku a Tadeáška, aby se sourozenci mohli rozloučit. Toník je šťastný, celý ožije.

Dorota a Šebestián s nepokojem pozorují syna. Profesor řekl: „Zelené zvratky.“ Až se objeví zelené zvratky, zbývá jen několik hodin. Toník zvrací. Jednou. Nemoc náhle začíná couvat. „Vagony modliteb, nákladáky modliteb,“ připomíná si Dorota. Ukazuje se, že poslední chemoterapie obsahovala novou složku, která tu dosud nebyla a která zabrala. Po této sérii je nádor mnohem menší. Toník dokonce odchází na propustku. Chodí na procházky. Šplhá na svůj oblíbený strom. Pak přichází druhá a třetí série. „Radost byla předčasná,“ říkají lékaři. „Novotvar znovu roste. Můžeme použít ještě jednu chemoterapii. Ta je tak silná, že ji žádné dítě nepřežilo. Jestli to uděláme, umře v sanice nebo na jednotce intenzivní péče. Jestliže si ho vezmete domů, bude v prostředí svých drahých...“ vysvětlují lékaři.

Nejdůležitější lekce

Dorota a Šebestián zápasí s myšlenkami. Nakonec otec řekne: „Ty rozhodni, tys ho porodila.“ Matka nechce, aby Toník umíral osamocen, zalit slzami. „Rozhodla jsem se, že si ho odvezeme. Slíbili jsme si, že nikdy nebudeme přemýšlet, zda to bylo dobré, nebo špatné rozhodnutí.“

Rytíř Toník šílí radostí. Má ještě mnoho síly. „Odcházím domů a do nemocnice se již nevrátím,“ loučí se se sestrami a lékaři. Po návratu domů další radost: „Jé, jaká krásná postel! To je opravdu pro mne? Navždy?“ – těší se rytíř Toník. Potom dlouho

s Maruškou poskakují na lůžku jako na koni. Je to skutečně speciální lůžko. Přivezli ho z hospice. Je vypůjčené na umírání. „Ano, poklade. Je pro tebe.“ ...Dorota a Šebestián stěží zadržují slzy. „Přivezli jsme ti ho navždy.“

Energie vystačí Toníkovi ještě na jeden den. Pak uléhá. Otec přestal chodit do práce. Jinak v domě všechno probíhá normálně. Tak se rozhodli. V kuchyni bublá rajská, Maruška dělá úkoly, Tadeášek šplhá na křesla. **Toník se modlí, každý den přijímá svaté přijímání. Poslední pomazání. Tiskne křížek, stále obětuje své utrpení Ježíši.** Rodiče si přinesou matrace do jeho pokoje. Toník je rád, když může ležet mezi nimi. Říkají mu, jak velice ho mají rádi.

Toník prosí, aby mu přinesli Tadeáška, dávno očekávaného bratříčka. Volá také Růžu, se kterou se nejednou hádal: „Růžo, ty jsi taková pěkná, a tak dobrá. Mám tě rád. Pamatuj si to!“ Šeptá si s Maruškou, mají svá tajemství. „Chlapče, umřel bych místo tebe, kdybych mohl,“ pláče otec. Chlapec odpoví a usmívá se se stále větší námahou: „**Ale to já, tatínku, umřu místo tebe.**“

Novotvar v organismu šílí. Ze dne na den se vytvářejí nové výrůstky. Toník otevírá oči stále řídkěji. Dorota se začíná modlit, aby Bůh zkrátil jeho utrpení.

Je dubnové ráno, sedm hodin. Otec si na chvíli lehl, maminka odchází probudit Marušku. S vnukem zůstává jen babička Tereza, která je jediným svědkem jeho posledního vydechnutí.

Pochovali ho za pět dní. Přišly davy lidí. „Byla to taková pokojná slavnost,“ říká Dorota.

Toník odešel, ale přátelé a známí se stále modlí. Mnoho lidí přišlo na mši svatou. Děkovali za jeho krásnou duši, za jeho život, za lekci, kterou jim všem dal. „Naučil nás, jak snášet utrpení, naučil nás víře, jak milovat Boha a lidi.“

*Z Mihuje sie 2/2008
přeložil-lš*

Slavorum Apostoli

V předvečer svátku svatých věrozvěstů Cyrila a Metoděje otiskujeme část encykliky Jana Pavla II., věnované právě těmto světcům.

12. Nejvíce charakteristické, co bych na působení slovanských apoštolů Cyrila a Metoděje zvláště vyzdvihl, je jejich mírumilovný způsob budování církve, vedený vizí jedné, svaté a univerzální církve.

Jakkoli jsou oba svatí bratři pokládáni slovanskými křesťany více než jiní za „Slovany srdcem“, přece zůstávají lidmi helénské kultury, formovanými Byzanci, tedy lidmi zcela patřícími východní tradici křesťanství, a to jak ve společenském, tak v církevním ohledu.

Už v jejich dobách se začaly rozdíly mezi Konstantinopolí a Římem stávat zámkou pro nejednotu, i když politováníhodný rozkol obou velkých částí jednoho křesťanstva byl ještě daleko. Hlasatelé evangelia a učitelé Slovanů se vydali na cestu na Velkou Moravu naplnění bohatstvím tradice a náboženské zkušenosti, charakteristickými pro východní křesťanství s jeho zvláštním důrazem na teologické učení a slavení liturgie.

I když se už po nějakou dobu bohoslužby ve všech kostelích Byzantské říše slavily v řeckém jazyce, byly vlastní tradice mnoha východních národních církví – např. gruzínské a syrské – užívajících při bohoslužbě řeč svého národa, dobře známy okruhu vyšší kultury Cařihradu a zvláště Konstantinu Filozofu díky studiu a opětovným stykům s křesťany těchto církví v hlavním městě a během svých cest.

Oba bratři, vědomi si stáří a legitimacy těchto ctihodných tradic, neobávali se používat při liturgii slovanský jazyk, ale naopak udělali z něj působivý nástroj, aby přiblížili božské pravdy všem lidem toho jazyka. Činili tak s postojem, kterému byl vzdálený jakýkoliv pocit nadřa-

zenosti nebo nadvlády, z lásky ke spravedlnosti, s apoštolskou horlivostí pro tehdy se právě vyvíjející národy.

V západním křesťanstvu splynuly po stěhování národů nově se přistěhovavší etnické skupiny s místním latinským obyvatelstvem. S úmyslem je sjednotit byl pro všechny zaveden latinský jazyk, latinská liturgie a kultura, jak je tradovala římská církev. Z takto dosažené jednotnosti pramenil pro poměrně mladá rozšiřující se společenství pocit síly a soudržnosti, který přispíval k ještě užší jednotě a k jejich energičtějšímu uplatnění v Evropě. Dá se pochopit, že v takové situaci každá rozdílnost byla mnohdy chápána jako ohrožení právě se tvořící jednoty a jak velké mohlo být pokušení vyloučit ji donucovacími prostředky.

13. V tomto ohledu je jedinečné a obdivuhodné, jak se oba svatí bratři, působící v tak těžkých a nejistých situacích, ani jednou nepokusili vnutit národům, kterým kázali, nespornou převahu řeckého jazyka a byzantské kultury nebo zvyky a obyčeje vyspělé společnosti, ve které vyrostli a kde samozřejmě ještě žili jejich příbuzní a přátelé. Prodchnuti ideálem sjednotit nové křesťany v Kristu, přizpůsobili bohaté a zjemnělé texty byzantské liturgie slovanské řeči a vytříbená a komplikovaná díla řecko-římského práva mentalitě a zvyklostem nových národů. Na základě stejného programu svornosti a pokoje plnili vždy povinnosti své misie tím, že měli na paměti tradiční výsady a církevní práva, pevně stanovená v kánonech koncilů, a stejně tak považovali za svou povinnost – oni, poddaní východní říše a věřící cařihradského patriarchátu – dát

zprávu o své misijní práci římskému papeži a předložit jeho úsudku ke schválení učení, které vyznávali a šířili, liturgické knihy v slovanském jazyce a metody, které při evangelizaci slovanských národů používali.

Když z příkazu Cařihradu zahájili svou misijní práci, pokusili se v jistém smyslu k tomu účelu získat pro ni potvrzení také u Apoštolského stolce v Římě, viditelného centra jednoty církve. Tak budovali církev ve smyslu její univerzality, totiž jako církev jednu, svatou, katolickou a apoštolskou. To ukazuje velmi jasně a výrazně jejich celkový postoj. Dá se říci, že Ježíšova prosba ve velekněžské modlitbě – „aby byli jedno“ (Jan 17,21n) – představuje motto jejich misie podle slov žalmisty: „Chvalte Hospodina, všechny národy, všichni lidé, chvalte ho zpěvem“ (Ž 117,1). Pro nás, lidi dneška, je v jejich apoštolátu také ekumenický apel: výzva, ve smíření a pokoji znovu nastolit jednotu, hluboce zraněnou v době po svatém Cyrilu a Metoději, a na nejprvnějším místě jednotu mezi Východem a Západem.

Přesvědčení obou svatých soluňských bratří, podle něhož je každá místní církev povolána k tomu, aby svými vlastními dary obohatila katolické „pléroma“ (plnost), bylo v dokonalém souladu s jejich evangelijním pohledem na to, že různé životní podmínky jednotlivých křesťanských církví nikdy nemohou ospravedlnit neshody, nesvornost a roztržky ve vyznávání jedné víry a v praxi lásky.

14. Podle učení II. vatikánského koncilu se „ekumenickým hnutím rozumějí jednání a podněty, které vznikají a jsou zaměřeny podle různých potřeb církve a časových okolností k podporování jednoty křesťanů“ (Unitatis redintegratio, 4). Proto se nezdá být anachronismem vidět ve svatém Cyrilu a Metoději předchůdce ekumenismu, protože chtěli účinně překonávat nebo zmenšovat každé skutečné nebo i jen

Služebník Boží

ANTONÍN CYRIL STOJAN (1851–1923)

apoštol křesťanské lásky a jednoty církve

zdanlivé rozdělení mezi jednotlivými společenstvími jedné církve. Rozdělení, ke kterému, bohužel, v dějinách církve došlo a které na neštěstí ještě trvá, „zřejmě odporuje Kristově vůli, je pohoršením světu a poškozuje svatou věc hlásání evangelia všemu stvoření“.

Horlivá snaha obou bratří, zvláště Metodějova v jeho odpovědnosti jako biskupa, o uchování jednoty víry a lásky mezi církvemi, jejichž členy byli, to znamená církve cařihradské a církve římské na jedné straně a mladými církvemi na slovanské půdě na straně druhé, zůstane navždy jejich velkou zásluhou. Tato zásluha je tím větší, když si připomeneme, že jejich misijní práce probíhala v letech 863–885, tedy v kritických letech, kdy vypukl a začal se prohlubovat osudný spor a urputná hádka mezi východní a západní církví. Rozkol se vyhroutil kvůli otázce kanonické příslušnosti Bulharska, které právě tehdy oficiálně přijalo křesťanství.

V tomto bouřlivém období, vyznačujícím se také ozbrojenými konflikty mezi sousedními křesťanskými národy, si svatí soluňští bratři uchovali pevnou a bdělou věrnost pravému učení, tradici a jednotě církve a zvláště „božským i církevním ustanovením“ (Vita Meth. IX, 3; VIII, 16), na kterých podle kánonů starých konciliů založili strukturu a organizaci své misijní práce. Tato věrnost jim umožnila dovršit velké misijní úkoly a zůstat přítom v plné duchovní a kanonické jednotě s římskou církví, s církví v Cařihradě a s mladými církvemi, které založili mezi slovanskými národy.

15. Především Metoděj se nezalekl neporozumění a odporu, dokonce ani pomluv a fyzického pronásledování. Přitom neslevil ze své příkladné věrnosti církvi a zůstal věrný svým povinnostem křesťana a biskupa, stejně jako svým závazkům vůči byzantské církvi, ze které pocházel a která jej spolu s Cyrilem vyslala jako

Narodil se 22. 5. 1851 v Beňově u Přerova jako pátý z osmi dětí Františka Stojana a Josefy, rozené Kubičkové. Po obecné škole ve svém rodišti studoval hlavní školu a gymnázium u piaristů; teologii pak v letech 1872–1876 v Olomouci, kde byl 5. 7. 1876 vysvěcen na kněze. Poté prošel všemi stupni kněžské služby: byl kaplanem v Šilperku, kooperátorem a administrátorem v Příboře a Veřovicích, zástupcem faráře ve Svěbohově, farářem v Dražovicích (1891–1908), kanovníkem v Kroměříži a Olomouci (1908–1921) a od r. 1921 až do smrti 29. 9. 1923 arcibiskupem v Olomouci. Je pochován na Velehradě.

Všude uskutečňoval své životní heslo:

„Bud' můj život jedna Boží chvála, slasti Kristus, chotí církve, tužbou ctnosti krása a mzdou lidu spása.“

V roce 1896 byl promován na doktora teologie a r. 1897 se stal poslancem říšského sněmu ve Vídni i zemského v Brně a po vzniku ČSR i sněmovny v Praze.

Přes veškerou tuto rozsáhlou činnost kněžskou i poslaneckou si zachoval vždycky hlubokou víru a hrdinskou lásku k Bohu a bližnímu. Pověst o jeho svatosti se rychle rozšířila nejen na Moravě a v Čechách, ale i na Slovensku a ve Vídni a přes

misionáře, závazkům vůči církvi v Římě, díky které vykonával svůj úřad jako arcibiskup „pro víru“ na „území sv. Petra“ (srov. Vita Meth. IX,2), i závazkům vůči mladým církvím na slovanské půdě, které přijal jako vlastní a které – přesvědčen o spravedlivém právu – dovedl hájit před církevními a státními autoritami tím, že se snažil chránit především liturgii v staroslověnském

Apoštolát sv. Cyrila a Metoděje, který založil v r. 1891, i u všech slovanských národů a mezi krajanů v USA.

Na lid působila obzvláště jeho kněžská horlivost, bezmezná štedrost a bezvýhradná a nezištná služba bližnímu: pořádal poutě a duchovní cvičení, stavěl kostely, byl členem 3. řádu sv. Františka, stál u zrodu *Kongregace sester sv. Cyrila a Metoděje*, oživil v celém národě dědictví cyrilometodějské a Velehrad se stává jeho přičiněním centrem duchovní obnovy a sjednocení Slovanů ve víře. Jeho mimořádná úcta k Panně Marii ho potom vedla k obnově a zvelebení Svatého Hostýna, nejznámějšího mariánského poutního místa v našich zemích.

MODLITBA ZA BLAHOŘEČENÍ

Bože, náš nejlaskavější Otče! Klaním se Ti. Děkuji Ti za to, že jsi nám skrze svého služebníka Antonína Cyrila Stojana ukázal požehnání křesťanské víry a činorodé lásky. S důvěrou Tě prosím:

Obnov a upevni v našem národě svatou víru a mravnost. Posiluj věrnost rodičů, dětí a osob Tobě zasvěcených v jejich povolání. Sešli své světlo a sílu těm, kteří životem bloudí a hledají štěstí. Uzdrav naše nemocné, zvláště...

Učiň to, prosím, na přímluvu našeho lidumilného arcipastýře Antonína Cyrila. Dopřej nám milost, abychom ho směli uctívat jako světce, kterého jsi oslavil i zázrakem. Bože, oslav své jméno skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Svatá Panno Maria, Matko Církve a Královno rodu, oroduj za nás.

Svatí Cyrile a Metoději, Ochráncové Evropy, orodujte za nás!

Zprávy o případném vyslyšení proseb zasílejte na adresu: Arcibiskupství olomoucké, Wurmova 9, 771 01 Olomouc

Brzy po smrti se objevily první žádosti o jeho beatifikaci, ale 2. světová válka a pronásledování církve za totality oddálily zahájení samotného procesu. Přesto se ale mohla shromáždit ohromná dokumentace a po ukončení diecézního šetření byly v roce 1987 veškeré materiály doručeny na *Kongregaci pro svatořečení v Římě*. Zde pak byla vypracována a v roce 2004 vytištěna monumentální *Pozice o životě a ctnostech ve dvou svazcích velkého formátu* (str. 800 + 533). Dekret o platnosti beatifikačního procesu byl zveřejněn v r. 1996 a nyní probíhá jednání ohledně dekretu o hrdinských ctnostech a také šetření o předloženém zázraku na jeho přímluvu.

Jaroslav Němec, Olomouc

(Veškerá dokumentace a původní akta, celkem 20 tisíc stran, jsou uloženy na Arcibiskupství olomouckém v Olomouci.)

le vůle svého zakladatele Ježíše Krista musí být vždycky jedna, svatá, katolická a apoštolská. Tento příkaz nalezl plnou odezvu v Symbolu 150 otců II. cařihradského ekumenického koncilu, který představuje nedotknutelné vyznání víry všech křesťanů.

Z encykliky Jana Pavla II. Slavorum Apostoli

JAKO FRANCOUZSKÝ KRÁL

V srpnu 1931, když byla sestra Lucie na zdravotním pobytu v Rianjo, malém městečku blízko Ponteverde, stěžoval si jí Pán Ježíš, že dosud nebyla vyslyšena jeho prosba o zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie: „Nechtěli vyslyšet mou prosbu. Budou litovat jako kdysi francouzský král, ale bude již pozdě. Rusko rozšíří své bludy po celém světě a to vyvolá války a pronásledování Církve. Svatý otec bude muset mnoho trpět.“

Proč je zde odkaz na francouzského krále? Proto, že v roce 1689, kdy se zjevil Pán Ježíš svatě Marii Alacoque, vyslovil také naléhavou prosbu: „Dej vědět nejstaršímu synu mého Nejsvětějšího Srdce (jednalo se o krále Ludvíka XIV.), že tak jako obdržel své časné narození skrze úctu a zásluhu mého svatého dětství, tak také dosáhne narození pro život věčný skrze zasvěcení mému úcty nejhodnějšímu Srdci. Mé Srdce chce vládnout v jeho paláci, chce, aby bylo namalováno na jeho korouhvích a vyryto do jeho zbraní, aby zvítězily proti všem nepřátelům svatě Církve. Můj Otec chce použít služeb krále k uskutečnění stavby chrámu, kde bude vystaven obraz mého Nejsvětějšího Srdce, a tam bude přijímat úctu celé Francie.“

Náš Pán tedy slíbil Francii, „své nejstarší dceři“, svou mocnou ochranu pomocí tří věcí: chtěl, aby obraz jeho Srdce byl vyryt na královských zbraních a zobrazen na korouhvích, aby mu byl vybudován chrám a aby král zasvětil Božskému Srdci Francii. Král Ludvík nic z toho neuskutečnil a přesně za sto let po tomto 17. červnu 1689, kdy prosba Pána Ježíše nebyla vyslyšena, bylo vyhlášeno ústavodárné shromáždění, které krvavě svrhlo francouzskou monarchii a zahájilo hrůzovládu.

Minuta s Marií

Antonio Rudoni

Všichni ti, kteří milují tak, jak miluje Ježíš, spolupracují s ním na spásu světa, aby ho osvobodili od nespravedlnosti a smrti. Jsou tedy od něho vykoupeni a s ním jsou spoluvykupitelé.

Podle Mariina příkladu

Přirozeně, kdo více miluje, více spolupracuje. O neposkvrněné Spoluvykupitelce to platí nejvyšší měrou.

A jako ona, všichni učedníci Kristovi v různé míře jsou spoluvykupitelé, ať už zde na zemi, nebo když dospěli nahoře k vrcholu lásky.

Na tomto světě Matka našeho Pána ho očekávala, porodila, vychovala (ohromuje mě myšlenka, že lidská osoba mohla vychovat samotného Boha, který se stal člověkem, aby přebýval mezi námi): vychovala ho s pomocí Božího vedení a spoluprací se svatým Josefem. Maria pak trpěla s ukřižovaným Ježíšem, jákala nad jeho zmrtvýchvstáním a s fyzickou přítomností se modlila spolu s rodičí se Církví. Tolik věci sdělovala prvním křesťanům, spolupracovala s nimi až do konce svého pozemského života a byla vzata do nebe, aby ve spojení se svým Synem očekávala naše zmrtvýchvstání. Tak získala nejvyšší plnost lásky. A to je důvod, proč Maria tak pomáhá na tomto světě lidem, kteří jsou jejími dětmi, i když o tom často ani nevědí. Její častá zjevení spojená se zárukami materiálními i duchovními jsou evidentními znamením její naléhavé péče o nás. Její spolupráce s Ježíšem na naší záchraně z tohoto světa je právě její spoluvykupitelské dílo, které přetváří zemi a připravuje nebe ve spojení s Ježíšem Kristem, jediným Vykupitelem.

Naše povolání

Naše spoluvykupitelství jistě není tak velkodušné jako její. Nicméně Pán žádá od každého z nás i naše přispění, ať už malé, nebo velké. *Kdo věří ve mne, ten bude konat skutky, které já*

Spoluvykupitelé

konám, ano, ještě větší bude konat (Jan 14,12).

Pomysleme na působení apoštolů, mučedníků, světců, kteří pokračovali v díle Vykupitele nejen v duchovní rovině, ale také v pozemské rovině: kolik jich pomáhalo malíčkým, nemocným, chudým a trpícím. Z těch nejpоследnějších připomeňme matku Terezu z Kalkaty.

A jak my osobně můžeme spolupracovat s Ježíšem? Především když žijeme dobře svůj život a plníme dobře ty úkoly, které máme plnit. Svatý František Saleský říkával: „Musíme umět kvést tam, kam nás Bůh zasadí.“ Popelář činí svět krásnější tím, že čistí co nejlépe město s přáním, aby je očistil pro dobro obyvatel, podobně železničář, rolník, technik: dělejme s nadšením svou práci k prospěchu těch, kteří z ní mají užitek.

Náš úkol

Někteří pak jsou povoláni, aby pomáhali osobně: učitelé, kněží, lékaři, sociální pra-

covníci..., ti ať pamatují na Ježíšův příklad. Nicméně všichni křesťané by měli promýšlet 5.-6. kapitolu Matoušova evangelia, kde je zaznamenána velká Ježíšova řeč.

Je určena chudým, zarmouceným, pokojným, těm, kteří hladoví a žízní po spravedlnosti, milosrdným a lidem čistého srdce, dělníkům pokoje a pronásledovaným pro spravedlnost, jim patří Boží království a od nich závisí spása světa. Jsme povoláni, abychom byli solí země a světlem pro svět.

Manželé jsou povoláni k věrnosti, všichni jsou povoláni k lásce a k tomu, aby milovali i naše nepřátele. Ale i ti, kteří se jeví jako bezmocní a nemocní, mohou vykonat velmi mnoho svou modlitbou a svou odevzdaností do Boží vůle.

V tom se stáváme podobnými Ježíšovi a Marii: spolupracujeme s nimi jako „spoluvykupitelé“ pro dobro všech.

*Z Maria Auxiliatrice 4/2008
přeložil -lš-*

KRITIKA HOMO-SCÉNY

Ruský pravoslavný kněz Vsevolod Chaplin poskytl interview listu „Komsomolskaja Pravda“. Kritizuje v něm ostře hnutí homosexuálů. „Tito lidé jsou zcela nešťastní. Vím to ze zpovědí a z nesčetných životních příběhů.“

P. Chaplin uvádí, že titi lidé umírají v průměru výrazně dříve než ostatní lidé, a často umírají sebevraždou. Je mezi nimi také nadprůměrný počet lidí závislých na drogách a alkoholu. „Církev přijímá s láskou každého, i toho, kdo je homosexuálního založení. Ale protože je také miluje, říká jim rovněž, že praktikovaná homosexualita je hřích. Je to velmi destruktivní hřích,“ prohlásil Chaplin.

OBRÁCENÝ FILMOVÝ PRODUCENT

Slavný mexický filmový herec a producent Eduardo Verástegui zažil během natáčení filmu silnou proměnu, která ho přivedla do katolické církve. „Po deseti letech úspěchů jsem pocítil velkou prázdnotu. Něco mi scházelo. Hledal jsem východisko, ale nevěděl, kde ho najít.“ Vzniklo v něm přání natáčet filmy zcela jiného druhu. Slíbil Bohu, že už nikdy nebude spolupracovat na filmech, které urážejí víru, rodinu a latinskoamerický národ. „Nemám slov, abych popsal velikost Panny Marie. Ona je mojí Maminkou a nejkrásnější z žen. Ona je mé všechno, je mojí Vůdkyní.“

Celý příběh začal 19. března 1984 na den svatého Josefa. Obyvatelka Marseille Syssel Cymerová se nacházela nedaleko svého domu za velmi vydatného deště. Když stála před sochou Panny Marie, ukryté v kamenném výklenku, všimla si listu papíru, který ležel promáčen uprostřed cesty v kaluži. Žena s překvapením zjistila, že na listu je obraz trpícího Krista. Její údiv však byl ještě větší, když zjistila, že obraz je zcela suchý a není nijak pošpiněný, ačkoliv rub papíru byl zablácený a nesl stopy bot i pneumatik. Uvědomila o tom známého kněze, který požádal Vaissiera, aby zhotovil reprodukce kresby. Fotograf udělal snímek i pro sebe a založil ho mezi jiné věci a posléze na něho zapomněl. Našel ho teprve po osmi letech. Pořídil dvě kopie a daroval je dvěma osobám: jmenovanému knězi a svému známému Pavlu Soosovi, který si u něho zamluvil reprodukce obrazu Matky Boží. Kněz – překvapený dárkem – připomněl, že to vlastně on objednal před léty fotografie obrazu.

V kapli Pavla Soosa je Kristův obraz vedle obrazu Matky Boží. 6. prosince 1991 se v očích Pána Ježíše objevily krvavé slzy vydávající nádhernou vůni. Pod dojmem této události se Vaissier rozhodl, že najde autorku této kresby. Vypůjčil si tedy originál od Syssel Cymerové a našel pod ním nápis: „Etienne Gilles“. Zjistil, že žena s tímto jménem zemřela před několika lety. Podarilo se mu také zjistit, že předlohou kresby byla dřevorezba Ukřižovaného, která se nachází ve Španělsku v Limpas. Je to dílo středověkého umělce Pierre de Meny. Místní obyvatelé nazývají rezbu „Umírající Kristus“.

Počátkem roku 1992 daroval Pavel Soos obraz Krista jednomu ze svých přátel a na jeho místo pověsil reprodukci provedenou Vaissierem. V přítomnosti několika osob, které se před obrazem modlily 2. února 1994, objevily se na obraze potůčky krve,

Tvář plačícího Krista

Starší žena, kterou znám z její obětavé lásky k trpícím a ztraceným ubožákům v Paříži, mi poslala několik fotografií, které zhotovil fotograf M. Vaissier, obyvatel města Toulouse. Jsou to fotografie kresby o velikosti 14,5 x 20,5 cm, představující tvář ukřižovaného Krista. Ke snímkům je přiložen popis událostí spojených s kopiemi, které pořídil Vaissier. Jsou údivující a stojí za seznámení.

kteří výtékaly z ran pod trnovou korunou. Jsou viditelné na fotografii spolu se slzami.

Taková jsou fakta. Odpověď na otázku o jejich smyslu si musí dát každý sám. Je zřejmé, že reakce lidí jsou velmi odlišné. Pro stále větší počet osob se zde skrývá výzva k hlubšímu duchovnímu životu v modlitbě a svátos-

tech. V obraze vidí lidé stejné poselství, jaké vyplývá z kříže. Jsou přesvědčeni o autentičnosti tohoto znamení a o jeho velmi vážném poselství současnému člověku – často velmi vzdálenému od Boha i od pravdy o sobě, který bere na lehkou váhu věčné důsledky svých hříchů. Lidé, kteří mají v úctě Krista, vidí v něm další důkaz lásky a starostlivosti Pána Ježíše o osudy lidstva, který stojí před vizí katastrofy, jakou

si připravuje vlastníma rukama – skrze „pokrok“, šířený za cenu vypuzení Boha z lidského života; za cenu zpronevěry pravdě, přirozenosti a důstojnosti člověka tím, že přijímá sexuální zvrácenosti, potraty, eutanazii, terorismus a války. Tyto osoby se nebojí nařčení z lidské náboženské naivnosti a vidí v slzách a krvi Kristově znamení trpícího Boha v jeho bezmezné lásce k člověku, lásce, která se vydala nejen jednou na ukřižování, ale dále přijímá pohrdání a odmítání, zvláště dnes. Jestliže je Láska nestoudně pošlapána a hanobena, projevuje se slzami a krví. Tímto jazykem promlouvá Kristus ze svého obrazu. Nikomu nomezují svobodu, nikoho nenutí k obrácení, ale na všechny apeluje a všechny zve, aby se vzpamatovali. Všem, kteří se pohoršují nad Jeho slzami a krví, ukazují na kříž, protože nejprve se pohoršili už nad křížem.

Zopakujme ještě jednou, že uvedená fakta si musí interpretovat každý sám. Velikost člověka se hodnotí podle jeho schopnosti konat rozhodnutí. Ale svoboda znamená také odpovědnost. V posledním vyúčtování je to odpovědnost za spásu vlastní i druhých, které ovlivňují moje morální rozhodnutí, ať už si to uvědo-

muji, nebo ne. V dobrém nebo ve zlém. Těžko popírat, že všichni, kteří na znamení trpící Kristovy lásky odpovídají pokáním a obrácením, přispívají k záchraně lidstva před tragickými důsledky rozhodnutí ke zlu. Zdanlivě nevidění, skromní a tiší, nezřídka znevažovaní, jsou pro svět opravdovým požehnáním. Nespoléhají na své vlastní zásluhy, ale na moc Kristova Kříže, v němž jediným je spása a život.

Kristova tvář dojmá svou důstojnou krásou, vznešeností a harmonií svých rysů, ale především hluboce vyjádřeným utrpením. Hluboký pokoj tohoto obrazu uklidňuje naši mysl a jeho krása v nás samovolně probouzí důvěru. Pravdivost prožitků v nás budí dojem, že Pán má pro nás pochopení. Jedním slovem, ten obraz se nám vrývá do srdce. Probouzí touhu přilnout ke Kristu, k Lásce, která je vyjádřena krásou, harmonií, přitažlivostí a porozuměním...

Kristova tvář hovoří beze slov o lásce milujícího Boha. V situaci, kdy samo slovo láska pro člověka tak málo znamená, Ježíš je Slovem Boha, který k nám promlouvá různým způsobem. Trnová koruna, krev a slzy mluví o nejvyšší nespravedlnosti lidských hříchů. Odkud se bere lidská nedůvěra vůči Bohu? Odkud pochází podezření, že on nás šidí, zbavuje svými příkázáními dobra? Odkud přichází pocit, že nás ohrožuje v rodinách, ve společenském životě, v politice? Obraz Krista svědčí o absurdnosti všech takových obvinění a obav. Ježíš jako by nám říkal: „Více věříte Satanovi, který z nenávisťi ke mně falšuje ve vás můj pravdivý obraz. Podívejte se sami, zda je v něm obsažen podvod, klam a jakýkoliv špatný záměr... Podívejte se na mne a rozpoznajte ve mně lásku, kterou Otec chová k vám všem. Ona vás očistí od vašich hříchů a učiní vás šťastnými, jen když se k ní přiblížíte s opravdovou důvěrou.“

Z *Mihujcie się* 2/2008
přeložil -lš-

SMUTNÁ BILANCE

Katolická agentura Kath-net uveřejnila rozbor náboženské situace v těch zemích, které se kvalifikovaly pro účast na Mistrovství Evropy v kopané. Česká republika se v této bilanci ocitla na posledním místě. V Česku se ke křesťanství hlásí jen 32 % z 10,2 mil. obyvatel. K římskokatolické církvi se hlásí 2,7 mil. obyvatel, tj. 26,5 %. O něco lépe je na tom Německo (31,2 %) a Holandsko, kde je katolíků ještě 33 %.

Kath-net

Je Církev opravdu svatá?

Věřím v jednu svatou, apoštolickou církev. Tak se modlíme ve velkém vyznání víry. Ale nemáme právě tu zkušenost, že Církev vůbec není svatá, že je plná hříšníků a hříchů a že se ze všech stran na Církev poukazuje: podívejte se na svatoušky, ano, pod pláštíkem zdánlivé svatosti existují jen slabosti a selhání. Je Církev opravdu svatá, patří tedy zcela Bohu, Ježíši Kristu, je s ním zcela sjednocena? Je to skutečně Kristova nevěsta, nebo se vyvinula v nevěstku, a proto je právem předmětem kritiky a opovržení?

Na to je jasná a rozhodující odpověď: Ano, Církev je nezrušitelně svatá. II. vatikánský koncil k tomu říká, že je to její článek víry. A proč je Církev nezrušitelně svatá? Církev je svatá, nikoliv však ze sebe a sama od sebe nebo z nás. Koncil říká v konstituci *Lumen gentium*: „Kristus, Boží Syn – který je oslavován spolu s Otcem a Duchem Svatým jako jediný svatý – miloval svou Církev jako svou snoubenku a obětoval se za ni, aby ji posvětil. Spojil ji se sebou jako své tělo a vchovatě ji obdařil darem Ducha Svatého k Boží slávě“ (LG 39, srov. KKC 823).

Proč je Církev svatá, a to nezrušitelně svatá?

Protože ji Kristus prostupuje. Ježíš ji ustanovil, Bůh Církev přijal, a jak říká sv. Kateřina Sienká, zamiloval se v ní: *Zamiloval ses v ní, a proto je krásná*. V Písni písní se o nevěstě říká: *Černá jsem, ale krásná, dcery jeruzalémské*. Církevní tradice aplikovala tato slova Velepísně vždy na Církev. Černá je od svých nedokonalostí a poskvrn, a přece je krásná. Krásná, protože On si ji zamiloval.

„*Ex maculatis immaculata*“ – z poskvrněných neposkvrněná, z hříšníků utvořená je svatá. Kristus ji svým způsobem „zdravě miloval“, uzdravil ji skrze svoji lásku, a proto je nezrušitelně

„Zamiloval se v ní, a proto je krásná“

svatá, protože jeho láska je nezrušitelná.

Když chce člověk pochopit, proč je Církev svatá, pak vychází jediné z lásky. Jen láska může pochopit, proč navzdory všem chybám je Církev svatá. Protože On ji miluje, protože ji vidí očima lásky, a proto vidí její krásu a nikoliv její nedokonalost, ona je jeho Církev.

„Církev jsme my všichni.“ Tento slogan je často slyšet, často je chápán polemicky proti biskupům nebo proti Římu. Ale zeptejme se: Jsme ta Církev, kterou Kristus miluje? Můžeme si představit, že Ježíš miluje tuto Církev, která má tolik chyb? Ano, absolutně.

Kde lidé odpovídají na Kristovu lásku, spoléhají se na ni, tam začíná být svatá Církev viditelná ve své kráse. Tam, kde na tuto lásku odpovídáme jen polovičatě, bázně nebo nepřimně, tam zůstává lesk svatosti Církev zastřen a zamlžen, skryt nebo dokonce nahrazen námi.

Když říkáme, že Církev je svatá, vyznáváme především, že Kristus je své Církvě věrný. Pak ať se stane cokoli, on svůj svazek s Církví nezruší, nemůže zapřít sám sebe, i když mu členové Církev věrnost odpírají, On zůstává věrný. Jinak řečeno. Bůh nenechá svou Církev na holič-

kách. Ona patří Jemu. Je jí vždy věrný, a proto je to článek víry a jistota víry, že Církev je nezrušitelně svatá.

Církev je svatá, ale jsme svatí my?

My jsme zde na zemi na cestě. Jsem-li Kristu nevěrný, jestliže nežiji podle jeho evangelia, jestliže nekráčím po jeho cestě, jsem pak v Církvě? Ježíš řekl: – Pšenice a plevel rostou pospolu, dokud trvá čas, a teprve na konci časů pošle Kristus anděly, aby vytřídili, co je plevel a co je pšenice. Jsem pšenice, nebo plevel? Jsem-li plevel, pak jsem uvnitř jen částečně, částečně jsem „mimo“. Svatý Augustin právem říká, že je mnoho těch, kteří jsou venku, ale ve skutečnosti jsou uvnitř, a je mnoho těch, kteří jsou uvnitř Církev, ale ve skutečnosti jsou venku. My nejsme tak zcela Církev, my se Církvě stáváme. Maria je Církev, svatí jsou Církev, my však můžeme Církev zraňovat svou neláskou, tvrdostí srdce, našimi hříchy. A Církev často krvácí z mnoha ran naší nelásky.

Jak můžeme Církvě pomáhat, aby byla svatá?

Myslím, že musíme otázku otočit. Nejdříve se musíme zeptat, jak Církev pomáhá nám, abychom byli svatí? Kardinál Schönborn řekl v jedné své katechezi:

„Vzpomínám si na P. Congara, velkého koncilního teologa, který byl dlouho sužován nemocí na invalidním vozíku a poslední roky strávil mezi nemocnými a chudými a pak v devadesátí letech obdržel kardinálský klobouk. Jeden novinář se ho tehdy zeptal: – Proč zůstáváte v Církvě? Odpověděl: – Protože jí vděčím za všechno. Ona mě posvěcuje, Kristus vložil všechno do rukou Církev a ona to může dát dále jednomu každému z nás.“

Ale stejně tak platí: Já mohu přispívat k tomu, aby Církev ve své svatosti rostla a stávala se viditelnější. Připomeňme si jedinečné životní vyznání sv. Terezie z Lisieux, v němž uskutečňuje svůj velký sen: „*V srdci Církev, své matky, budu láskou*.“ Lásku je duší Církev, z ní Církev žije. A svatá Terezie cituje svatého Jana z Kříže, který jednou řekl: „*I ten nejmenší úkon lásky působí v Církvě více než všechna naše díla*.“ Když se tedy ptáme, jak se má uskutečnit obnova Církev, reforma Církev, o které se tolik mluví, pak je jisté jedno: Bez lásky nejde vůbec nic. Církev obnovuje to, co dělá láska. Skutečná reforma Církev vzejde z toho, že začneme opravdu milovat.

Láska odpouští. Svatá Církev je především ta, která zakusila, že Bůh jí odpouští, a my jsme Církvě do té míry, do jaké jsme si vědomi, že nám bylo odpuštěno. A v míře, v jaké jsme si toho vědomi, budeme tuto odpouštějící lásku předávat dále.

Láska všechno snáší, říká svatý Pavel. Kolik svárů je v Církvě, kolik sporů místo vzájemné snášenlivosti? Pán nás snáší. A my? Jeden zcela prostý návrh: Mysleme na to, když nám je někdo nesnesitelný, unavuje nás nebo nám jde na nervy. Pomysleme na to, jak se Bohu daří se mnou? Jak dlouho už snáším moje nedokonalosti, moje výmluvy, moje odpírání? Lásku všechno snáší!

A konečně: **Láska v srdci Církev je láska, která sama sebe neobhazuje, láska neospravedlňuje sama sebe.** Kolik je mezi námi sebeospravedlňování, nároků, že máme pravdu, že jsme v právu. Když se spolu podíváme na Toho, který Církev miloval a miluje, pak nám případně mnohem lehčí nesetkávat se stále jako protivníci, kteří se musejí hádat a ospravedlňovat.

-sks- 21/2008

Eucharistický život podle příkladu svatých (7)

Svaté přijímání a čistota srdce

Co říci o velké čistotě duše, s jakou se svatí chystali přijmout Chléb andělů? Víme, že měli v tom smyslu citlivost opravdu andělskou. Přestože si byli vědomi vlastní ubohosti, snažili se předstoupit před Ježíše jako „čistí a neposkvrnění“ (Ef 1,4) a opakovali s celníkem: „Bože, smiluj se nade mnou hříšným“ (Lk 18,9) a přistupovali s velkou naléhavostí k lázni svatě zpovědi.

Když svatému Jeronýmovi na konci života přinesli Viaticum, spatřili světce, jak leží na zemi v prostraci a opakuje s hlubokou pokorou slova Alžběty a svatého Petra: „Čím jsem si zasloužila, že ke mně přichází můj Pán?“ a „Odejdi ode mne, Pane, neboť jsem člověk hříšný“ (Lk 1,43; 5,10). A kolikrát andělská a serafínská Gemma měla pokušení upustit od svatého přijímání, protože se nepokládala za nic než divoké „smetišťe“?

A P. Pio opakoval třesoucím se hlasem spolubratřím: „Bůh vidí skvrny i na andělech, představte si, co vidí na mně!“ Proto stále přistupoval k svátostné zpovědi. „Ó, kdybychom mohli pochopit, co přijímáme od Boha ve svatém přijímání, jakou čistotu bychom mu přinášeli!“ zvolala svatá Magdalena de Pazzi.

Proto svatý Hugo, svatý Tomáš Akvinský, svatý František Saleský, svatý Ignác, svatý Karel Boromejský, svatý František Borgia, svatý Ludvík Bertrand, svatý Josef Kupertinský, svatý Leonard da Porto Maurizio a mnoho jiných svatých se zpovídali každý den před slavením mše svaté.

Svatý Kamil de Lellis nesloužil mši svatou, aniž by se vyzpovídal, protože chtěl alespoň „oprášit“ svou duši. Jednou na náměs-

tí v Livornu v podvečer dříve než se rozloučil s jedním spolubratrem, protože věděl, že zítra nebude mít příležitost vyzpovídat se přede mší svatou knězi, zastavil se, sňal klobouk, udělal znamení kříže a vyzpovídal se spolubratrovi na náměsti.

Také svatý Alfons, svatý Josef Cafasso, svatý Jan Bosco se zpovídali velice často. A jestliže Pius X. chtěl začít se svatým přijímáním u sedmiletých dětí, co jiného bylo důvodem, než že srdce těchto nevinných dětí se velice podobají andělům? P. Pio z Pietrelciny jásal, když mu přivedli pětileté děti, aby je připravil na svaté přijímání.

Svatí se dovolávali směrnic Duchu Svatého: „Každý ať nejdříve zkoumá sám sebe a pak ať jí z tohoto Chleba a pije z tohoto Kalicha, protože kdo jí a pije nehodně, odsouzení jí a pije“ (1 Kor 11,28).

Zpytovat se, kát se, obviňovat se, žádat o odpuštění a využívat každodenně svatou zpověď bylo pro mnohé světce zcela přirozené. Blahoslavení, že toho byli schopni! Plody posvěcení byly trvalé a hojné, protože čistá duše přijímala Ježíše – „Potravu vyvolených“ (Zach 9,17) – jako „úrodná půda, ... která přináší trvalý užitek“ (Lk 8,15).

Svatý Antonín Maria Klaret to osvětluje velice dobře takto: „Když přistupujeme k svatému přijímání, všichni přijímáme stejného Pána, ale ne všichni přijímáme stejné milosti ani to neplodí ve všech stejné účinky. To všechno závisí na větší nebo menší připravenosti. K vysvětlení mi poslouží jedno přirovnání: roubování. Čím více se rostliny podobají, tím lépe pro roubování. Proto čím větší bude podobnost mezi přijímajícím a Ježíšem, tím větší budou plody svatého přijímání.“ Svátostná zpověď je proto vynikajícím

prostředkem pro obnovu podoby duše s Ježíšem.

Proto svatý František Saleský učil své duchovní syny: „Zpovídejte se s pokorou a zbožností...“, pokud možno pokaždé, když přistupujete k svatému přijímání, i když necítíte ve svědomí výčitky smrtelného hříchu.“ Proto také svatá Terezie od Ježíše se zpovídala před svatým přijímáním pokaždé, když si byla vědoma sebemenšího všedního hříchu.

Z toho důvodu je dobré připomenout nauku Církve. Svaté přijímání je třeba přijímat vždy v posvěcující milosti. Proto, když jsme se dopustili těžkého hříchu, i když jsme ho již litovali a máme velkou touhu přijmout svaté přijímání, je nutné, abychom se před svatým přijímáním vyzpovídali, jinak se dopouštíme velmi těžké svatokrádeže, pro kterou, jak řekl Ježíš svatě Brigitě, není zde na zemi trest, který by stačil na její potrestání.

Naopak zpověď před svatým přijímáním jen proto, aby ještě více očistila duši, která je již v milosti, není nutná, ale je drahocenná, protože obléká duši do nejkrásnějšího „svatebního roucha“ (Mt 22,14), ve kterém se přisedá ke stolu andělů. Proto citlivé duše se snažily vyhledávat svátost pokání co nejčastěji, alespoň jednou týdně i pro lehké hříchy. Jestliže totiž má být čistota duše k přijetí Ježíše co největší, žádná čistota není zářivější než ta, kterou obdrží-

me ve zpovědi, v lázni krve Ježíšovy, která činí kající duši božsky krásnou a zářící. „Duše, která přijímá božskou krev, se stává krásnou, jako by oblékla nejkrásnější roucho, a je tak zářící, že by mohla ty, kdo ji spatří, svádet, aby se jí klaněli“ (svatá Magdalena de Pazzi).

Jaká je to pohoda pro Ježíše, když může být přijat duší očištěnou a oděnou do jeho božské krve! A jaká je to pro něho radost lásky, jestliže se jedná o duši panenskou, protože „Eucharistie přichází z nebe panenství“ (sv. Albert Veliký) a nachází své nebe jen v panenství. Nikdo nemůže tak jako panna opakovat s nevěstou z Písni písní: „Můj Miláček je můj a já jsem celá mého Miláčka, který se pase mezi liliiemi a obrací ke mně svou lásku“ (Pís 2,16).

Vybraným způsobem příprav na svaté přijímání je vyzvat Neposkvrněnou a svěřit se jí, aby nám dala přijmout Ježíše svou pokorou, svou čistotou a svou láskou, a také aby sama přišla a přijala ho v nás. Tuto zbožnou praxi doporučuje mnoho světců, zvláště sv. Ludvík Maria Grignion z Montfortu, sv. Petr G. Eymard, svatý Alfons z Liguori a svatý Maxmilián Kolbe. „Nejlepší příprava na svaté přijímání je ta, kterou děláme spolu s Marií,“ píše Petr Eymard. Libezně nám to popisuje svatá Terezička, když představuje svou duši jako dítě ve věku tří či čtyř let, s neuspořádanými vlasy i šaty, která se stydí představit u oltáře a přijmout Ježíše. Ale vzpomeňte si na Pannu Marii, a ta ihned – píše – „se mě ujímá, odebere mi špinavou zástěru, upraví mé vlasy krásnou stuhou a prostým květem...“, a to stačí, abych vypadala mile a mohla se bez uzardění posadit ke stolu s anděly.“ Zkusme to také. Nebudeme zklamáni. Budeme pak moci zvolat s Gemmou v vytržení: „Jak krásné je svaté přijímání vykonané s Maminkou z ráje!“

(Pokračování)
Překlad -lš-

SVATÝ ISIDOR SEVILLSKÝ - dokončení ze str. 2

Božím záměrům, skloní šji srdce pod jeho Božího rozhodnutí“ (Sententiarum liber III, 33, 1: PL 83, sl. 705–706).

Osobní zápas ve složité situaci

Abychom Isidora lépe pochopili, je třeba připomenout především složitost politické situace jeho doby, kterou jsem již naznačil: v době svého dětství musel zakusit trpkost vyhnanství. Při tom byl nicméně proniknut apoštolskou horlivostí: zakoušel opojení z možnosti přispět k formaci lidu, který konečně nacházel svou jednotu v rovině jak politické, tak náboženské spolu s prozřetelnostním obrácením dědice trůnu Vizigótů Hermengilda od ariánství ke katolické víře. Nicméně nesmíme podceňovat nesmírné obtíže spojené s přiměřeným způsobem, jakým bylo nutno čelit velmi těžkým problémům spojeným se vztahy k bludařům a Židům. Vážnost těchto problémů se ukazuje velmi konkrétně také dnes, především pokud uvážíme to, co se děje v určitých oblastech, které – jak se zdá – jako by chtěly zopakovat situace velmi podobné těm, které se vyskytovaly na Iberském poloostrově v onom šestém století. Bohatství kulturních znalostí, jimiž Isidor disponoval, mu dovolovalo, aby konfrontoval novost křes-

ťanství s klasickým řecko-římským dědictvím, i když se zdá, že spíše než vzácný dar syntézy měl onen dar srovnávání, který se projevoval v mimořádné osobní erudici, ne vždy tak vyrovnané, jak bychom si mohli přát.

Zdravá syntéza

Každopádně je třeba obdivovat, jak jeho neklidné úsilí neopomenulo nic z toho, co lidská zkušenost vytvořila v dějinách jeho vlasti a celého světa. Isidor nechtěl ztratit nic z toho, co získal člověk v antických epochách, ať už byly pohanské, hebrejské, nebo křesťanské. Nesmí nás proto udivovat, že při sledování tohoto cíle se mu někdy stalo, že nedokázal vždy pronést přiměřeně tak, jak by chtěl, znalosti, které měl, očistnou vodou křesťanské víry. Nicméně v Isidorových záměrech ty náměty, které předkládá, zůstávají v souladu s katolickou vírou, kterou pevně zastával. V diskuzi o různých teologických problémech ukazuje, že je chápe v jejich komplexnosti, a navrhuje často s naléhavostí řešení, která přijímají a vyjadřují úplnou křesťanskou pravdu. To potvrzují věřící, kteří v průběhu staletí s vděčností využívají jeho definice až do dnešní doby. Příznačný je příklad v materiálu, který nám nabízí Isidorovo učení na téma vztahu aktivního

OBĚŤ ŽIVOTA

Známa polská volejbalistka Agáta Mrózová, která přivedla polský tým dvakrát v roce 2003 a 2005 k titulu mistryň Evropy, dala svému dítěti přednost před svým životem. Během těhotenství zjistili lékaři u matky fatální leukémii. Po poradě s manželem odložila Agáta transplantaci kostní dřevě až do doby po porodu, aby neohrozila život dítěte. Dceruška se narodila 4. dubna 2008. Terapie však přišla pozdě a Agáta 4. června zemřela. Národ ocenil její hrdinství a polský prezident oznámil, že jí posmrtně vyznamená vysokým polským čestným řádem „Polonia restituta“.

Je naše víra stejná jako vaše?

V roce 1865 po dvou staletích úplné izolace otevřelo Japonsko opět své brány cizincům z jiných zemí. P. Petitjean z Francie přišel tehdy do Nagasaki a postavil v tomto městě malý kostel.

Vypravuje: „Jednoho dne stanula přede branou kostela skupina 12–15 osob, složená z mužů, žen a dětí. Spěchal jsem, abych jim otevřel. Přiblížila se ke mně jedna žena, položila svou ruku na srdce a řekla: „Je moje víra stejná jako ta vaše?“ – „Jistě,“ odpověděl jsem, „ale odkud přicházíte?“ „My jsme všichni z Urakami. V Urakami mají skoro všichni stejnou víru jako my.“ A pak se náhle zeptala: „Kde je obraz Nejsvětější Panny Marie?““

A P. Petitjean pokračoval: „Při vyslovení tohoto jména jsem neměl nejmenší pochybnost, že se nacházím ve společnosti japonských starokřesťanů. Bylo jich na patnáct tisíc a žili dvě staletí zcela bez kněze. Zavedl jsem proto skupinu před oltář Panny Marie. Plni radosti a dojetí začali se všichni vroucně modlit.“

Mariánská encyklopedie sv. IV.

a kontemplativního života. Píše: „Ti, kteří vyhledávají klid v kontemplaci, musí se nejdříve vycvičit ve stadiu aktivního života; a tak osvobození od škraloupů hříchů, budou schopni projevit ono srdce, které jediné dovoluje vidět Boha“ (Differentiarum Lib II, 34, 133: PL 83, sl. 91A). Realismus pravého pastýře nás tedy přesvědčuje o riziku, jakému se vystavují věřící, kteří se snaží zredukovat na člověka jednoho rozměru. Proto dodává: „Střední cesta, složená z jedné i druhé formy života, jeví se zpravidla užitečnější k uvolnění oněch napětí, která se vyhrocují při volbě jediného druhu života a která jsou snáze otupena střídáním obou forem“ (dtto 134, tamt. sl. 91 B).

Osvědčený příklad

Definitivní potvrzení správné životní orientace hledá Isidor v Ježíšově příkladu a říká: „Spasitel Ježíš nám nabízí příklad aktivního života, když se během dne věnuje tomu, že činí znamení a zázraky ve městě, ale ukazuje nám kontemplativní život, když se v noci odebere na horu a oddá se modlitbě“ (dtto 134: tamt.). Ve světle tohoto příkladu božského Mistra Isidor uzavírá tímto přesným mravním naučením: „Proto služebník Boží, který napodobuje Krista, nechť se věnuje kontemplaci, aniž by si odpíral aktivní život. Jednat

jinak by nebylo správné. Neboť jak máme milovat Boha v kontemplaci, tak máme milovat bližního v činnosti. Není tedy mož-

Sv. Isidor Sevillský

né žít bez společného souběhu jedné i druhé formy života, není možné milovat, jestliže nezakoušíme jednu i druhou“ (dtto 135: tamt. sl. 91C). Mám za to, že to je syntéza života, který hledá kontemplaci Boha, dialog s Bohem v modlitbě a v četbě Pisma svatého, stejně jako činnost a službu lidské společnosti a bližnímu. Tato syntéza je lekce, kterou sevillský biskup zanechává nám, dnešním křesťanům povoláním, abychom svědčili o Kristu na začátku tisíciletí.

*Bollettino Vaticano, 18. 6. 2008
Mezitulky redakce Světla*

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

zřejmě veliký problém, starý jako samo křesťanství. Všechno to tak slibně začínalo: Jak slyšíme v katechezích a známe ze svých dějin, byla doba, kdy vzdělanost splyvala s vírou. Víra kultivovala barbary. Hlasatelé víry nás naučili číst a psát. Slyšeli jsme už v katechezích Benedikta XVI. o blahodárném působení původního autentického mnišství, které šířilo teoretickou i praktickou složku vzdělanosti a vzdělávalo srdce i půdu, stavitelství a umění. Ale také jsme slyšeli, že právě „moudří a mocní“ na tomto poli nejspíše selhali. Kde zůstala pokora a kde zůstala láska, základy pravé moudrosti, v tolika případech, kdy biskup pronásledoval biskupa, kněz kněze, mnich mnicha, a tak místo hlásání a šíření Kristova království a Boží moudrosti byli světu pro pohoršení? Všechny bolestné rozbroje, všechny rozkoly a bludy jsou důsledky pychy a nelásky, proto doslova šlapou po opravdové moudrosti.

Skutečná moudrost a opravdová logika nejsou lidské vynálezy, ale mají svůj jeden věčný a nekonečný zdroj, který leží mimo tento svět. Všechno, co můžeme vidět a vnímat, všechno, v čem žijeme, hýbáme se a jsme, je projev a obraz věčné Moudrosti a Logiky, která stvořila tento svět, která je schopná vedle tohoto světa vybudovat hravě tisíce jiných světů, třeba se zcela jinými zákony a přírodou, ale přitom všechno, co Bůh stvořil, tvoří a ještě stvoří, tvoří nikoliv z ničeho, ale z LÁSKY. V tom je Jeho sláva, ne že stvořil všechny svět tak veliký a tak nadmíru důmyslný, ale právě v tom, že ho stvořil z lásky. Jako by mu ta nekonečná výheň lásky jeho vnitřního života nestačila, jako by se mu jevila příliš bezproblémová, bez překážek, které by musela překonávat. Láska se nejvíce projevuje v tom, co dokáže dát a obětovat. A tak současně s tím, jak Bůh stvořil tento svět a člověka, stvořil i Kalvárii.

Vlastně si neumíme představit, jaká by byla naše láska k Bohu, kdyby nám neměl co odpustit, kdyby nás nepřišel vykoupit za nejvyšší možnou cenu. Teprve z Kalvárie zpětně začínáme nahlížet lásku, která nás a svět tvořila i s perspektivou (a cenou) Kalvárie.

Jestliže tedy v pojmu LÁSKA je obsažen základní **motiv**, nejnižší pohybovací pohnutka, která přiměla Stvořitele, aby dal existenci tomuto světu a člověku, jestliže je v tomto pojmu vyjádřen i úplný jeho **vztah** ke všemu tomu, co stvořil, a jestliže je konečně v tomto pojmu obsažen i **cíl**, ke kterému má všechno stvoření směřovat, pak by se také ve všech lidských ústavách, chartách a ustanoveních měla láska skloňovat ve všech pádech. Jestliže však se v nich vůbec nevyskytuje, znamená to, že lidé, nejnějsilnější a „nejmoudřejší“ část jeho stvoření, sešli na vedlejší cesty a obcházejí, co je pro jejich existenci nejpodstatnější. A to také znamená, že dříve či později se musí ocitnout v bezvýhodné slepé uličce. V tomto bloudění je podstata našeho „dědičného zatížení“, odtud prame-

vají či v posteli, láska se usku-tečňuje ve vzájemné a obětavé službě jedněch druhým. Je to nauka a moudrost, která se neukládá do rozumu, ale především do srdce. A ukládá se do něho tak, že se do něho od prvopočátku vtiskuje. Vtiskuje se do něho láskou, dokud je to srdce měkké a tvárlivé a dokud se tam nic jiného, nic opačného nevtačilo. V tom spočívá posvátné, spasitelné a nenahraditelné, ale bohužel stále více přehlížené a zanedbávané poslání rodiny. Lidé by chtěli mít co nejdokonalejší děti, co nejkrásnější, co nejsilnější, co nejzdravější, uplatňují tyto požadavky dokonce s naprostou bezohledností a raději předem bezcitně likvidují rozvíjející se jedince, u kterých mají nějaké podezření, že by mohli nesplňovat některý z jejich maximalistických požadavků. Vůbec si přitom neuvědomují, že tak vlastně předem likvidují základní předpoklad zdravého vývoje lidsky krásných potomků, protože ve svém srdci svou bezcitností potlačili schopnost lásky, bez které nemůže vyrůst v opravdového člověka ani to nejsilnější a nejkrásnější dítě.

Přitom láska je srozumitelná i pro každého negramotné-

tohoto světa, protože prohlédli, že je to moudrost a chytrost velice plytká a nemoudrá, oloupená o samu podstatu moudrosti. Ukáže-li se někde takový „maličký“ nebo „maličká“, jako je P. Pio, matka Tereza či mnich Sampson, proudí za nimi zástupy třeba na kraj světa nejen za jejich života, ale i po smrti. Co nás uchvacuje nejvíce na světcích? Nejsou to jejich zázraky ani mimořádné činy, ale především jejich láska. Bez všechno přesahující lásky by jejich divy a zázraky byly jen něco jako kouzla a exhibice. Oni se však nechtějí jako mágové předvádět a ovládat druhé. Oni chtějí sloužit, sloužit z lásky, tak jak to Pán řekl zcela jasně: „Kdo z vás chce být největší, ať je služebníkem všech, a kdo chce být první, ať je pro všechny otrokem.“ Osud malého Toníka, který podlehl zákeřné chorobě, by sám o sobě mohl vyznít jako velice depimující a probouzet skepsi nebo i vzdor. Čím to je, že v něm nacházíme naopak něco povznášejícího, co nás dojmá a naplňuje důvěrou? Na první pohled tragický příběh se mění v něco zcela opačného, jakmile do něho vstoupí **láska**. Láska dává i zdánlivě absurdní situaci obdivuhodnou smysluplnost, nebo jinak řečeno, mnoho věcí se jeví jako absurdní právě proto, že v nich nepočítáme s láskou.

To je dědictví otců: víra, že máme žít v lásce a pro lásku. Láska by měla být nejpodstatnější změna, která se stane s člověkem, když uvěří v Ježíše Krista, přijme jeho slovo a stane se Božím dítětem. Miláček Páně to opakuje až do omrzení: Milování, milujte se... Kdyby se každý křesťan stal maličkým a nasál něco z této tak přitažlivé Kristovy lásky v nás, kdyby nás tato láska opravdu „pudila“, museli bychom k sobě přímo lákat pozornost všech, kteří v současné poušti tolik žízni a hladoví po lásce. Není právě toto naše poslání podle prvního a největšího přikázání?

-š-

HOMOSEXUÁLNÍ FANATIK

Brazílský prezident Luiz Lula se na konferenci homosexuálů představil jako fanatický zastánce hnutí homosexuálů. Na konferenci bylo přítomno i šest jeho ministrů. Slíbil, že všem, kteří jsou proti tomuto hnutí, „vyčistí mozek“. Chce se zasadit také za „homosexuální manželství“. Odpor proti homosexualitě označil za „perverzní nemoc“.

ni všechna naše „náklonnost ke zlému“, všechny lidské osobní i společenské problémy.

Takže jakkoliv by se mohlo zdát, že by nemělo být složité osvojit si skutečnou moudrost, která je obsažena v jediném slově „láska“, skutečnost je zcela opačná. Přitom právě ti, kteří si zakládají na své velikosti, moudrosti a moci, mají s touto opravdovou a jedinou moudrostí zpravidla ty největší potíže. Láska není soukromá záležitost ani miliskování v tram-

ho. I tzv. prosťáček či primitiv z ní může složit doktorát, ale dělá velké potíže mnoha chytrým a zdatným lidem na odpovědných místech (ve světě i v církvi), takže se v tomto směru chovají zcela negramotně. Nejsou to právě „obyčejní lidé“, kteří umí velice dobře vycítit, kde ji mají hledat? Nacházejí ji u těch, kteří z pohledu světa jsou pro to nejméně kvalifikovaní. U těch, na které se pohlíželi jako na naivní a zaostalé, u prosťáčků, kteří pohrdli moudrostí a chytrostí

Neděle 6. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Z pokladů duše 8.10 Evangelium (P) 8.15 Ecce homo: Pavol Potoček 8.20 Rexík (10. díl) 8.30 Skály v mikroregionu Hornolidečko (P) 8.45 Noemova harfa (4. díl) 9.10 Pro vita mundi (89) - Doc. ThDr. MUDr. Max Kašparů, Ph.D. 9.50 Klub Valdocco 10.00 Kněžské svěcení (L) 11.30 Krásy Čech a Moravy - Trója 11.55 Přímý přenos polední modlitby se Sv. otcem Benediktem XVI. 12.15 Zpravodajské Noeviny 12.25 Pro vita mundi (58) - P. JUDr. ICLic. Pavel Forgač, Obl.OT 13.05 Na koberečku (48) 13.20 Pláč uprostřed ticha 13.55 Křížovatky (1) - Jan Sokol 14.15 Johann Sebastian Bach: Kouzlo ticha 14.50 Naučme se poslouchat 15.20 P. Richard Henkes 16.15 Pro zdraví 16.25 Noční univerzita 17.25 Skály v mikroregionu Hornolidečko 17.40 Robin Hood 19.10 Hlubinami vesmíru 19.50 Zpravodajské Noeviny 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (488) (P) 20.35 Písnový koncert (P) 21.35 Libanonská mise 21.50 Klub Valdocco 22.00 Otazníky na téma: Pěstounská péče 23.30 První čtení 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pondělí 7. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Žit cestou (1) 8.25 Noční univerzita: O exorcismu s P. Eliášem Vellou, OFMConv. 9.35 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 10.00 Pláč uprostřed ticha 10.40 Videofestival „S vámi nás baví svět“ 11.45 Rexík (10. díl) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro vita mundi (59) - Jan Mařík 12.40 Zpravodajské Noeviny 12.50 Čteme z křesťanských periodik 13.00 Longital (Colours of Ostrava) 14.15 Skály v mikroregionu Hornolidečko 14.30 Kulatý stůl na téma: Hospicové hnutí 16.05 Světlo ve stínu 16.35 Harfa Noemova (4. díl) 17.00 Kde Bůh roní slzy 17.20 Exit 316 (42. díl): Naděje 17.40 Křížovatky (1) - Jan Sokol 18.05 Vysoké Tatry (P) 18.35 Rexík (11. díl) (P) 18.45 Naučme se poslouchat 19.15 Klub Valdocco 19.25 Pro zdraví 19.35 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 20.00 Z pokladů duše 20.05 Krásy Čech a Moravy - Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně (P) 20.35 Na koberečku (48) 20.50 Skály v mikroregionu Hornolidečko 21.05 Noční univerzita: Mons. Jan Graubner - Den církve 22.05 Světlo ve stínu 22.35 Octava dies (488) 23.05 Písnový koncert 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Úterý 8. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Krásy Čech a Moravy - Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně 8.30 Světlo ve stínu 9.00 Pro vita mundi (89) - Doc. ThDr. MUDr. Max Kašparů, Ph.D. 9.40 Cesty za poznáním: NP Rocky Mountain, Arusha Park, Serengeti 10.10 Kulatý stůl na téma: Hospicové hnutí 11.40 Rexík (11. díl) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Obnov svou sílu, lásko (Janáčkův máj) 13.15 Videofestival „S vámi nás baví svět“ 14.20 Cesty za poznáním: Mekong 15.10 Octava dies (488) 15.40 Exit 316 (42. díl): Naděje 16.05 Temný kodex

16.30 Krásy Čech a Moravy - Trója 17.00 Zpravodajské Noeviny 17.10 Naučme se poslouchat 17.40 Cesty za poznáním: NP Rocky Mountain, Arusha Park, Serengeti 18.10 Dětská televize (6/2008) 18.35 Rexík (12. díl) (P) 18.45 Skály v mikroregionu Hornolidečko 19.00 Cesty za poznáním: Etosha 19.45 Kde Bůh roní slzy 20.00 Z pokladů duše 20.05 Bez hábitu: Pauláni 21.05 Tygři oceánů (13/15) (P) 21.35 Po stopách apoštola Pavla (1/7) (P) 21.55 Ecce homo: Pavol Potoček 22.00 Krásy Čech a Moravy - Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně 22.30 Octava dies (488) 23.00 Vysoké Tatry 23.25 Pro vita mundi (59) - Jan Mařík 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Středa 9. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Ecce homo: Pavol Potoček 8.10 Tygři oceánů (13/15) 8.45 Na koberečku (48) 9.00 Pro vita mundi (59) - Jan Mařík 9.35 Kde Bůh roní slzy 9.55 Cesty za poznáním: NP Badlands, NP Lake Manyara, The Giant Trees Alishan 10.30 Přímý přenos generální audience papeže Benedikta XVI. 12.00 Z pokladů duše 12.05 Pro zdraví 12.15 Cesty za poznáním: Etosha 13.00 L'Orfeo baroque orchestra 14.25 Temný kodex 14.55 Videofestival „S vámi nás baví svět“ 16.00 Noční univerzita: Mons. Jan Graubner - Den církve 17.00 Cesty za poznáním: NP Badlands, NP Lake Manyara, The Giant Trees Alishan 17.30 Cesty za poznáním: Etosha 18.15 Exit 316 (43. díl): Milost (P) 18.35 O Mlsákově (11/18) 18.45 Děti pomáhají dětem 19.25 Po stopách apoštola Pavla (1/7) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Harfa Noemova (5. díl) (P) 20.30 Loď Boží 20.50 Pro zdraví (P) 21.00 Krásy Čech a Moravy - Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně 21.30 O kraji kolem Kyjova a Slovákém roku 22.00 Křížovatky (1) - Jan Sokol 22.25 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 23.55 Z pokladů duše 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čtvrtek 10. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Octava dies (488) 8.35 Noční univerzita: Mons. Jan Graubner - Den církve 9.40 Loď Boží 10.00 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 10.30 Exit 316 (43. díl): Milost 10.45 Vysoké Tatry 11.10 Krásy Čech a Moravy - Trója 11.40 Rexík (12. díl) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Cesty za poznáním: NP Badlands, NP Lake Manyara, The Giant Trees Alishan 12.40 Kulatý stůl na téma: Hospicové hnutí 14.10 Pro vita mundi (89) - Doc. ThDr. MUDr. Max Kašparů, Ph.D. (1. část) 14.55 Perla Jeseníků Lázně Karlova Studánka 16.05 Krásy Čech a Moravy - Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně 16.35 Oživovanie hmoty 16.45 Na koberečku (48) 17.00 Křížovatky (1) - Jan Sokol 17.25 Skály v mikroregionu Hornolidečko 17.40 O starých Starých Hamrech (P) 18.25 Michaela (P) 18.35 Rexík (13. díl) (P) 18.50 Ecce homo: Milan Dzuríak 18.55 Cesty za poznáním: Spo-

Biskupství královéhradecké - Diecézní centrum pro seniory pořádá v termínu **16.-23. 8. 2008 pobyt pro prarodiče s vnoučaty a třígenerační pobyt.**
Místo: rekreační středisko Marianum - Janské Lázně. Informace a přihlášky: tel. 495 063 661 nebo 737 215 328, e-mail: dcs@diecezhk.cz.

jené arabské emiráty 19.25 Exit 316 (43. díl): Milost 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro vita mundi (90) - Doc. ThDr. MUDr. Max Kašparů, Ph.D. (2. část) (P) 20.45 Na koberečku (48) 21.00 Octava dies (488) 21.30 Noční univerzita: O exorcismu s P. Eliášem Vellou, OFMConv. 22.40 Světlo ve stínu 23.10 Kde Bůh roní slzy 23.30 Tygři oceánů (13/15) 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pátek 11. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Michaela 8.15 O starých Starých Hamrech 9.00 Kde Bůh roní slzy 9.25 Klub Valdocco 9.35 Bez hábitu: Pauláni 10.40 Cesty za poznáním: NP Rocky Mountain, Arusha Park, Serengeti 11.10 Octava dies (488) 11.40 Rexík (13. díl) 11.55 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Harfa Noemova (5. díl) 12.30 Světlo ve stínu 13.00 Noční univerzita: Mons. Jan Graubner - Den církve 14.00 Hlubinami vesmíru 14.40 Obnov svou sílu, lásko (Janáčkův máj) 15.50 Harfa Noemova (4. díl) 16.10 Žit cestou (2) - Postní pouť 16.45 Přímý přenos z katolické charismatické konference v Brně 18.05 Zpravodajské Noeviny 18.15 Exit 316 (43. díl): Milost 18.35 Rexík (14. díl) (P) 18.45 Pro vita mundi (90) - Doc. ThDr. MUDr. Max Kašparů, Ph.D. 19.25 Cesty za poznáním: NP Rocky Mountain, Arusha Park, Serengeti 20.00 Z pokladů duše 20.05 Kulatý stůl na téma: Dívčí časopisy (IN) (R) 21.40 Vysoké Tatry 22.10 Noční univerzita: Mons. Jan Graubner - Den církve 23.10 Bez hábitu: Pauláni 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Sobota 12. 7. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Cesty za poznáním: Pisa, Trinidad, Kateřinin palác (P) 8.35 Robin Hood 10.05 Exit 316 (43. díl): Milost 10.25 Čteme z křesťanských periodik (P) 10.35 Na koberečku (48) 11.00 Přímý přenos z KCHK v Brně 2008 12.00 Angelus Domini 12.05 Kde Bůh roní slzy 12.25 Po stopách apoštola Pavla (1/7) 12.55 Loď Boží 13.15 Koncert ze skla 13.55 Vysoké Tatry 14.20 Bez hábitu: Pauláni 15.20 Cesty za poznáním: Etosha 16.05 Křížovatky (2) - Táňa Fischerová 16.30 Světlo ve stínu 17.00 Pro zdraví 17.10 Krásy Čech a Moravy - Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně 17.40 Skály v mikroregionu Hornolidečko 17.55 Dětská televize (6/2008) 18.20 Na koberečku (48) 18.35 O Mlsákově (11/18) 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Pisa, Trinidad, Macchu Picchu 19.25 První čtení (P) 19.50 Čteme z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 O královském městě Znojme a jeho historickém vinobraní (P) 20.30 Homilie Mons. Josefa Kajneka z pouti Radia Proglas a TV NOE (P) 20.50 Pro vita mundi (90) - Doc. ThDr. MUDr. Max Kašparů, Ph.D. (2. část) 21.35 Harfa Noemova (5. díl) 21.55 Křížovatky (2) - Táňa Fischerová 22.20 Cesty za poznáním: Etosha 23.10 Křížovatky (1) - Jan Sokol 23.35 Krásy Čech a Moravy - Karlovy Vary, Mariánské Lázně, Františkovy Lázně 00.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

EUCARISTICKÝ VÝSTAV V PRAZE - 2008			
DATUM	ČAS	KOSTEL (ULICE)	ČÁST OBCE
9. - 12. 7.	13.00 - 18.00	sv. Antonína (Strossmayerovo nám.)	Holešovice
23. 7.	12.00 - 16.30	sv. Matěje (U Matěje)	Dejvice
24. - 26. 7.	15.00 - 17.45	Panny Marie Královny andělů (Loretánské nám.)	Hradčany
27. - 29. 7.	14.00 - 16.15	sv. Ludmily (nám. Míru)	Vinohrady
30. 7. - 2. 8.	14.00 - 18.00	sv. Jindřicha (Jindřišská)	Nové Město

STÁLÝ EUCARISTICKÝ VÝSTAV V PRAZE			
DEN	HODINA	KOSTEL (ULICE)	ČÁST OBCE
Čt, Pá	10.00 - 12.00	sv. Josefa (Josefská)	Malá Strana
Po - Pá (kromě 1. Pá v měsíci)	12.00 - 17.30	sv. Bartoloměje (Bartolomějská)	Staré Město
Pá (pouze 1. Pá v měsíci)	8.00 - 16.00	sv. Ludmily (nám. Míru)	Vinohrady
Pá	8.00 - 18.00	katedrála sv. Víta, Václava a Vojtěcha (chórová kaple)	Hradčany
St	16.00 - 18.00	sv. Karla Boromejského (Vlašská)	Malá Strana
Po	15.00 - 16.00 (leden - březen) 16.00 - 17.00 (duben - červen)	sv. Apolináře (Apolinářská)	Nové Město
Út	17.00 - 17.50	sv. Jiljí (Husova)	Staré Město
Út	15.00 - 18.00	sv. Josefa (nám. Republiky)	Nové Město
Út (s pobožností ke sv. Anně) Pá (s pobožností k Božimu Mil.)	po mši sv. cca 15.40	sv. Michaela Archanděla (Pod Vyšehradem)	Podolí
Po St	18.30 - 19.00 18.00 - 18.30	sv. Vojtěcha (Pštrosova)	Nové Město
Čt	10.30 - 15.30	sv. Kříže (Na Příkopě)	Nové Město
Pá	17.30 - 18.00	sv. Bartoloměje (Prelátská)	Kyje

Srdečně zveme na **pout' nemocných na Svatém Antonínku v Blatnici pod Sv. Antonínkem 13. 7. v 15 hodin** (vede P. Zdeněk Stodůlka, farář farnosti Blatnice pod Sv. Antonínkem).

V sobotu 5. 7. od 8.30 do 9.30 hod. se na Velehradě můžete setkat na **autogramiádě s kardinálem Miloslavem Vlkem a s dalšími biskupy**. Setkání s autogramiádou proběhne v otevřeném stanu Karmelitánského nakladatelství v prostorách u baziliky Nanebevzetí Panny Marie a sv. Cyrila a Metoděje. Akci pořádá Karmelitánské nakladatelství v rámci velehradské Národní pouti ke svatému Cyrilu a Metoději. Setkání se účastní kardinál Miloslav Vlk, arcibiskup pražský, Václav Malý a Karel Herbst SDB, světící pražští biskupové, a převor břevnovského kláštera v Praze P. Prokop Siostrzonek.

Více informací o knihách, které budou na pouti představeny, můžete získat na www.ikarmel.cz na těchto odkazech: www.ikarmel.cz/autor/herbst-karel • www.ikarmel.cz/autor/siostrzonek-prokop • www.ikarmel.cz/autor/vlk-miloslav • www.ikarmel.cz/autor/maly-vaclav.

FATYM Vranov nad Dyjí srdečně zve všechny turisty i domácí na **prázdninové bohoslužby na Vranovské přehradě**. Kdy: každé pondělí v červenci a v srpnu 2008 v 19.30 hod. Kde: na střeše restaurace Štika. Odkud: pěší poutníci vycházejí vždy v 18.30 hod. od vranovské fary. Další bohoslužby v okolí přehrady v době prázdnin: Vranov - Ne 9.15 hod., Čt 18.00 hod. • Štítary - Ne 7.30 hod., Út 18.00 hod., Pá 18.06 hod. • Lančov - Ne 11.11 hod., St 18.00 hod. • Šumná, obecní úřad - Čt 18.00 hod. • Podhradí - Čt 18.00 hod.

Liturgická čtení

Neděle 6. 7. - 14. neděle v mezidobí

1. čt.: Zach 9,9-10
Ž 145(144),1-2.8-9.10-11.13cd-14
Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: Řím 8,9.11-13

Ev.: Mt 11,25-30

Slovo na den: *Vezměte na sebe mé jho.*

Pondělí 7. 7. - ferie

1. čt.: Oz 2,16b.17b-18.21-22

Ž 145(144),2-3.4-5.6-7.8-9

Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý je Hospodin.*)

Ev.: Mt 9,18-26

Slovo na den: *Vlož na ni ruku.*

Úterý 8. 7. - ferie

1. čt.: Oz 8,4-7.11-13

Ž 115(113B),3-4.5-6.7ab+8.9-10

Odp.: 9a (*Izraelův dům doufá v Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 9,32-38

Slovo na den: *Bylo mu jich líto.*

Středa 9. 7. - nez. pam.

sv. Augustina Žao Ronga a druhů

1. čt.: Oz 10,1-3.7-8.12

Ž 105(104),2-3.4-5.6-7

Odp.: 4b (*Stále hleďte Hospodinovu tvář! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 10,1-7

Slovo na den: *Dal jim moc nad nečistými duchy.*

Čtvrtek 10. 7. - ferie

1. čt.: Oz 11,1-4.8c-9

Ž 80(79),2ac+3b.15-16

Odp.: 4b (*Bože, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)

Ev.: Mt 10,7-15

Slovo na den: *Váš pokoj.*

Pátek 11. 7. - svátek sv. Benedikta

1. čt.: Př 2,1-9

Ž 34(33),2-3.4+6.9+12.14-15

Odp.: 2a (*Ustavičně chci velebit Hospodina.*)

Ev.: Mt 19,27-29

Slovo na den: *Mít život věčný.*

Sobota 12. 7. - nez. sobotní pam.

P. Marie

1. čt.: Iz 6,1-8

Ž 93(92),1ab.1c-2.5

Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděl se velebností.*)

Ev.: Mt 10,24-33

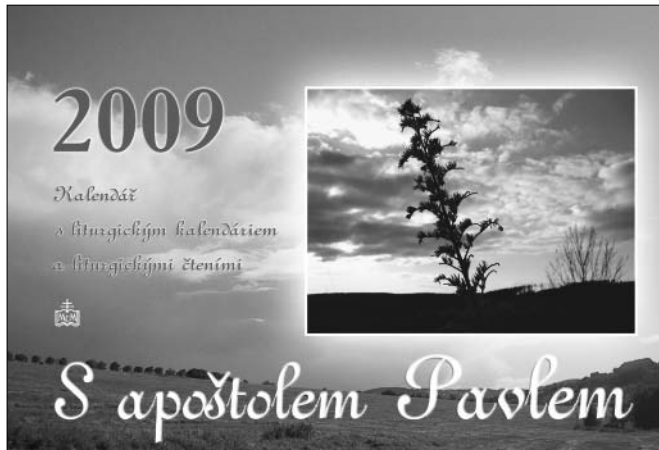
Slovo na den: *Nebojte se.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

5. - 12. ČERVENCE 2008

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 7.		PO 7. 7.		ÚT 8. 7.		ST 9. 7.		ČT 10. 7.		PÁ 11. 7.		SO 12. 7.			
Antifona	919	1029	934	1045	949	1061	964	1077	980	1096	1754	1975	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	964	1078	981	1096	1426	1602	1666	1883		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	1756	1976	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	813	914	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	969	1083	985	1101	1756	1977	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	703	793	939	1050	953	1066	969	1083	985	1101	1427	1603	1669	1886		
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	969	1084	985	1101	1757	1977	1655	1886		
Závěrečná modlitba	703	794	939	1050	954	1067	970	1601	986	1102	1427	1603	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	792	890	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	973	1088	989	1106	1759	1979	1021	1141		
Závěrečná modlitba	703	794	943	1054	957	1071	973	1088	990	1106	1427	1603	1022	1141		
Nešpory:																
SO 5. 7.																
Hymnus	1423	1598	929	1039	944	1056	959	1072	975	1090	991	1108	1426	1602	1024	1143
Antifony	1424	1599	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1761	1981	1025	1144
Žalmy	1729	1947	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1761	1982	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	1424	1599	933	1043	947	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1763	1983	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	1424	1599	704	794	948	1060	962	1076	979	1094	995	1112	1427	1603	704	794
Prosby	1425	1600	933	1044	948	1060	963	1076	979	1095	995	1112	1764	1984	1028	1147
Záv. modlitba	1422	1597	703	794	948	1061	963	1077	980	1601	996	1113	1427	1603	704	795
Kompletář:	1242	1379	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

S APOŠTOLEM PAVLEM 2009

Redakce Mgr. Daniel Dehner

Týdenní stolní kalendář s občanským a liturgickým kalendářem. Obsahuje mnoho potřebných informací k prožívání liturgického roku: souřadnice liturgických čtení na každý den v roce, vyznačení liturgických barev v přehledné měsíční tabulce, označení zasvěcených svátků a pro-

sebných dnů přímo v kalendáři. Kalendář v sobě nese druhou polovinu Roku sv. Pavla. Proto byly texty k fotografiím vybrány až na výjimky z Pavlových listů, jak je církev předkládá v jednotlivých perikopách liturgického čtení v příslušném týdnu. Součástí kalendáře jsou také informace o slavení prvních čtvrtků, pátků a sobot.

Matrice cyrilometodějská s. r. o. • 59 Kč

19. týden • 2009

4 Pondělí
Křesťanství sv. Florián Sk 11,1-18 • 2.42(4)2-3, 43(42),3,4 • 42(41),3 • Jan 10,1-10

5 Úterý
Křesťanství poselství českého lidu

6 Středa
Rababab sv. Jan Sarkander Sk 12,24-13,51 • 2.67(66),3-3,5,6,8 / 4 • Jan 12,44-50

7 Čtvrtek
Stanislav sv. Benedikt II. Sk 13,13-25 • 2.89(88),2-3,21-22,24-27 / 2 • Jan 13,16-20

8 Pátek
Panna Maria, Proroktvoření všech milostí Sk 13,26-31 • 2.2,6-7,8,9,10-11 / 7 • Jan 14,1-4

9 Sobota
Císař sv. Pachomius Sk 13,44-52 • 2.98(97),1,2-3,6b,30d-4 / 3 • Jan 14,7-14

10 Neděle
5. neděle velikonoční Sk 9,26-31 • 2.22(21),26b-27,28a,30ab,30c-32 / 26 • 1 Jan 13,18-24 • Jan 13,1-8

Ta zaslíbení, která Bůh dal našim otčím, vyplní na jejich dětech, na nás, když vzkřísí Ježíše. (Sk 13,32-33)

Květen

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
 Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
 Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1
 P.P.
 147/2002

D + 1

Matrice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcebiskskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zasíloek povolene SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracime.